

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

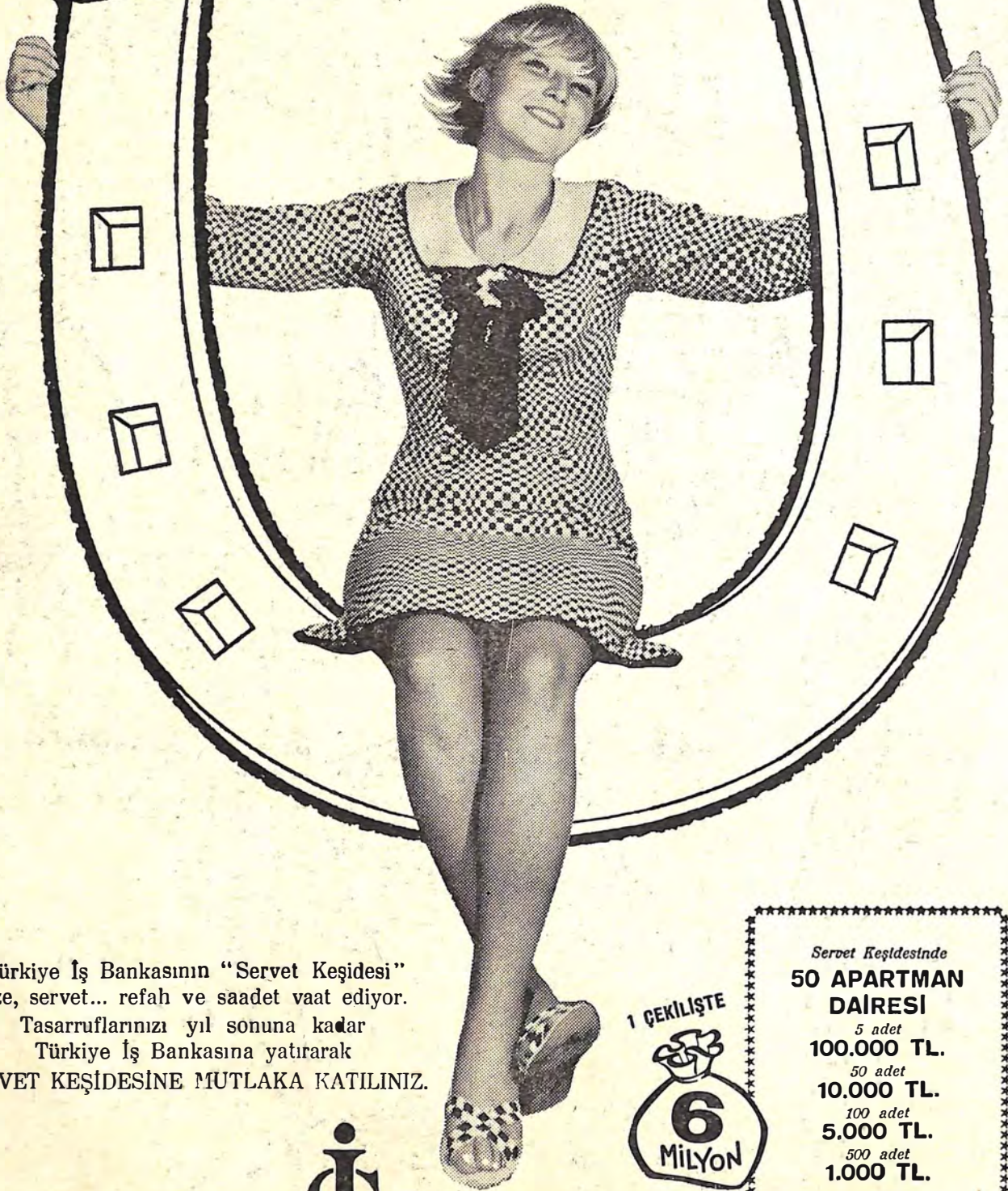
AKIKAKA

— Aman Ata görmesin! —

Servet Keşidesi'NDE

TALİHİNİZ AÇIK OLSUN...

Türkiye İş Bankasının "Servet Keşidesi" size, servet... refah ve saadet vaat ediyor. Tasarruflarınızı yıl sonuna kadar Türkiye İş Bankasına yatırarak SERVET KEŞİDESİNE MUTLAKA KATILINIZ.

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

1 ÇEKİLİŞTE

Servet Keşidesinde
**50 APARTMAN
DAİRESİ**

5 adet
100.000 TL.
50 adet
10.000 TL.
100 adet
5.000 TL.
500 adet
1.000 TL.

ayrıca 15.000 adet
para ikramiyesi

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 44 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Ekim 1966

İNÖNÜNÜN MEKTUBU!

O KURLARIMDAN arasıra gücenik mektuplar alırım: «Ortaç, derler, anlayamıyoruz seni, bir yazında Demirel'i översin, bir başka yazında İnönü'yü... Bir yazında İnönü'yü yerersin, bir başka yazında Demirel'i... Böylesine çelişme olur mu?»

Neden olmasın sevgili okurlarım? Bir insanın her yaptığı güzel, her yaptığı kusursuz mudur? İyi bir işin yanında kötü bir iş olmaz mı?...

İşte, kendi açısından, iyiye iyi, kötüye kötü demek, bir kalemin hizmet borcudur ve böyle bir yazara tarafsız yazar derler.

Eğer bu sahifede her hafta, ya iktidarı, ya muhalefeti alkışlayan satırlar karşınıza çıkarsa, eğer güzele güzel, çirkin çirkin demezsem, o zaman biliniz ki, ben iki partiden birine kaymışımdır. Ya A.P.'nin, ya C.H.P.'nin sözcüsü olmuştur bu kalem,

Sayın İnönü'nün mektubu üstüne konuşacak bir yazıya başlarken bu girişi niçin mi yaptım?... Çünkü o mektup üstüne konuşurken de beni kendi kendimle çelişir görenler olacaktı da ondan!

İsmet Paşa'nın, ihtilâl lideri Gürsel eliyle Millî Birlik Komitesine yazdığı mektup, politika edebiyatında benzeri az bulunur bir şaheserdir. Bir devlet adamının, acıları altı yıldır dinmeyen olayları, oluşundan

önce nasıl gördüğünü bu mektuptan öğreniyoruz.

Şu satırları beraber okuyalım: «Kansız bir ihtilâl yapıldı. Böyle bir ihtilâlden bir buçuk sene sonra, geçmiş bir iktidar erkânının, siyasi suçlarından dolayı idam edilmeleri, siyasi idamların bünyesinde zaten mevcut olan hak tereddüdünü azamî ölçüde arttırmış olacaktır.

Suçluların en ziyade kahrını çekmiş vatandaşlar bile bu infazı aşırı bulacak ve müteessir olacaklardır.

İhtilâlden bir buçuk sene sonra seçimlere gidiyoruz. Eski, yeni siyasi parti mensupları arasında yaklaşma ve anlaşma çareleri arıyoruz. Bu çabalama içinde artık eskimiş olan siyasi suçlardan dolayı idam cezası tatbik etmek, siyasi partiler arasında ve memlekette mânen huzur teessüsünü imkânsız kılacaktır. Unutmamalı ki, yarın seçime gidecek ve seçimlerden sonra idareye katılacak siyasi partilerin çoğu, geçmiş iktidar partisinin mensuplarına büyük miyasta istinat etmektedir. Bunlar yalnız seçim esnasında değil, seçimden sonra da ruhlardaki daimî bir yarayı işletmekten geri kalmıyacaklardır.

Millî Birlik Komitesi üyelerinin, ellerindeki aziz emaneti vahim bir itibar buhranına mâruz bırakmıyacaklarını hülûs ile ümit ediyorum.»

Fıkır ve mantığı böylesine güzel bir üslup ile dile getirilişi karşısın-

da, insan, sayın İnönü'yü engin bir saygı ile uzaktan selâmlıyor.

Yalnız, hafızamızın gözlerini, bir de ihtilâl öncesi yılların üstüne çevirelim: O amansız muhalefet lideri ile bu uzak görüşlü, sıcak duygulu devlet adamı İnönü arasında bir yakınlık, bir benzerlik görüyor musunuz?

İktidardan uzak kalışının daha ikinci ayında, toy ve görgüsüz Menderes koltuğuna ısınmadan, bütün hıncı ile «Memurlar denklerini bağladılar, nereye sürüleceklerini bekliyorlar» diye hücumu geçen ta kendisidir.

İhtilâli elbet İnönü yapmadı. Ama ihtilâlin havasını yaptı.

İhtilâl olduktan sonra, idamların nasıl vatandaşları bir iç bölünüşe sürükleyeceğini, nasıl gönüllerde kapanmaz bir yara işleteceğini —başına atılan taşı unutarak ve darağacına gidecek adamın kendisine «Profesyonel kaatil» dediğini düşünmüyerek— büyük devlet adamına yakışır soğuk bir mantıkla belirten İnönü, ihtilâlin geldiğini görmüyor muydu?

«Sizi ben bile kurtaramam» diyen kendisidir. Demek görüyordu!

Siyasi suçlulara giydirilecek beyaz gömleğin, vatandaş vicdanını nasıl ürperteceğini bilen uzak görüşlü bir lider, ihtilâlin neler getireceğini bilemez mi?

1950 ile bugün arasında onaltı yıl

var. Darağaçlarının vicdanlara düşen gölgesi hâlâ silinmedi ve sayın C.H.P. lideri, muhalefeti hâlâ Menderes'i ipe götüren o amansız metotla sürdürüyor.

Gönlünde bir sevgi ışığı pırıldayarak demiyor ki: «Bir köy çocuğu geldi. Kırk yaşında bir mühendis. Beni iktidardan düşürdü, bana karşı —Ne bana karşı? Bütün partilere karşı— seçimi kazandı!

Onun arkasında ne var?... Üst cebine iki kalem takılmış spor bir gömlekten başka?... Benim arkamda ne var?... İnönü zaferi benim arkamda... Taaa 22 Şubat zaferine kadar! Bu adamı seveyim, bu adamı tutayım, bu adama nefes aldırayım!»

Hayır...

Sayın İnönü'ye onaltı yıldır bütün oy sandıklarını küstüren bu «sevgisiz hayır» dır!

İşte, o güzel mektubu alkışlamaya hazırlanan kalemim, bu düşüncelerledir ki, sessiz ve mahzun, kâğıdın üstüne düşüverdi!

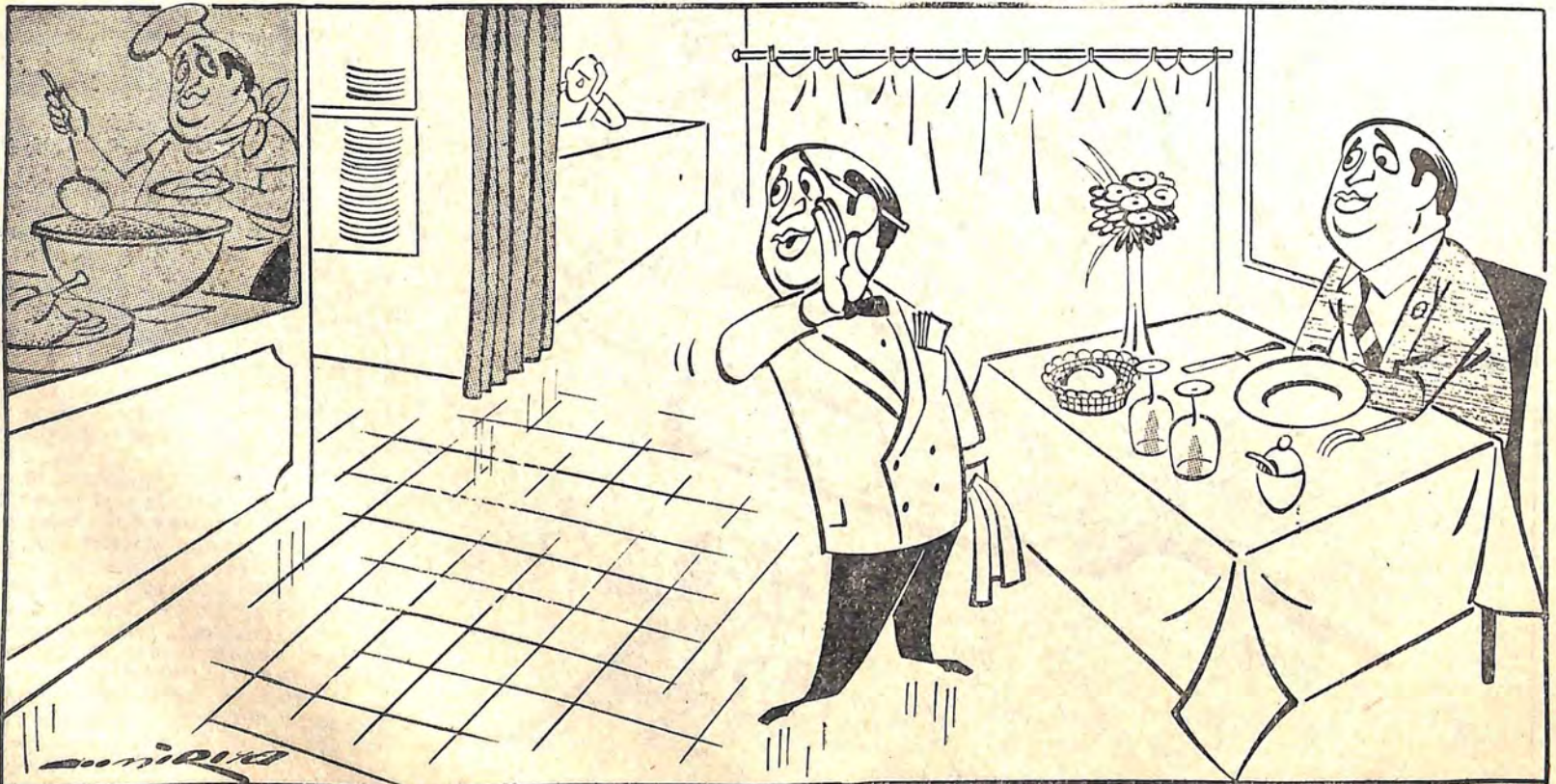
Yusuf Ziya ORTAÇ

DÜZELTME :

Geçen yazımda, Machiavelli'den aldığım parçanın ilk satırı «Bir cemiyetin» dizileceğine «Bir cumhuriyetin» dizilmiştir. Özür dileyerek düzeltirim.

Y. Z. O.

Plânlama Dairesi Başkanı Dr. Tuncer de istifa etti... — Gazeteler —

— Pilâv biiiiir!..

ALTIN KIRPI

aziz nesin

NASRETTİN Hoca kırdı gezini yormuş. Üstüne bir fenalık gelmiş. «Galiba ben öldüm artk..» deyip olduğu yere uzanmış. Beklemiş, beklemiş, gelip de cenazesini kaldıran yok. Kalkmış evine gitmiş, karısına:

— Yahu ben filân yerde öldüm. Gelip kaldıran olmadı. Geceye kalırsam kurtlar yer beni. Konu komşuya haber ver de gelip beni kaldırsınlar! deyip, gitmiş o eski yere, yine yatmış.

Hoca'nın karısı ağlayarak, saçını başını yolarak komşulara gidip kocasının kırdı öldüğünü söylemiş.

Komşuları:
— Kim geldi de haber verdi? diye sorunca, kadın:

— Garip Hoca'nın kimli vardı ki gelip de haber versin Zavallı kendi gelip haber verdi de yine öldüğü yere gitti... demiş.

Şimdi sizlere, kendimle ilgili bir haber vereceğim için, doğrusu gerçekten utaniyorum. Ama ne yapayım, kimim var ki, gelip de size haber versin? Hem bu haber yalnız benimle değil, Türk mizahıyla da ilgili. Bütün dünyada demiyeyim ama, benim bildiğim, on ülkenin gazetelerinde, beş televizyonda, birçok radyo istasyonlarında bu haber yayınlandı. Daha da bilip duymadıklarım vardır.

«Öksüz oğlan göbeğini kendi ke-ser» demezler mi, ben de kendi haberimi kendim vereyim.

Yok, kendime acındırır gibi bir şey oldu bu yazı, hoşuma gitmedi. En iyisi şöyle diyeyim: «Kurda neden ensen kalın diye sormuşlar, kendi işimi kendim görürüm de ondan demiş...» Kendi ölümünü kendi haber veren Hoca'nın da ensesi kalın olmalı.

Lâfı uzattık iyice... Haber şu: Bulgarların büyük bir mizah yazarı vardır. Adı, Aleko Kostantinov... Genç yaşında bir suikaste kurban giden Aleko Kostantinov'un «Bay Gane»

adlı mizah romanı birçok dillere çevrilmiştir.

Sofya'da çıkan Narodna Mladej adlı gazete, Aleko Kostantinov adına uluslararası bir mizah yarışması düzenledi. Bu yarışmaya onbir ulustan üçyüze yakın yazar katıldı. Katılanlar arasında, ünlü mizahçıları vardı. Bu yılki ilk yarışmada, birinci oldum da... Evet, evet, bunu haber vermek için lâfı döndürüp dolaştırıyorum. Ne yapayım, ben haber vermesem, kimse haber vermeyecek... Hoş bundan haberinizi olmasa, bişeyiniz eksilmez, ama belki benim eksilir.

Asıl sevindiğim nedir, biliyor musunuz? Bu birinciliği, ünlü Alman yazarı Erich Kastner'le bölüşmüş olmam. Evet, iki birincilik vardı, birini ünlü roman ve oyun yazarı Batı Almanyalı Erich Kastner, birini de Akbaba'da yayınlanmış olan «Vatanı Vazife» adlı hikâyemle ben aldım.

İsrailli ünlü mizahçı Efraim Kişon'la Kieflî genç yazar Yuri Yaşkin ikinci, Macar mizahçısı Andras Kurti ile Yugoslav İliia Popovski de üçüncü oldular.

20 Ağustos'ta bu yazarlara Sofya'da törenle ödülleri verildi. Birinciler ALTIN KIRPI, ikinciler GÜMÜŞ KIRPI, üçüncüler de BRONZ KIRPI aldılar. Büyük bir tören oldu. Töreni televizyon filmine aldılar.

Yarışmayı kazanan yazarları Bulgarlar yirmi gün için Bulgaristan'a geziye ve dinlenmeye çağırdılar. Bulgaristan'ın Karadeniz kıyılarında, Varna da, Burgaz'da, arkası orman önü deniz plâj evlerinde çok güzel günler geçirdik. Dinlendim mi? Evet, bu güzel yerlerde o kadar çok çalıştım ki, dinlendim çalışarak...

Aleko Kostantinov'un doğduğu ve yaşadığı ev, Sviştov şehrinde. Bu evi müze yapmışlar. Şehrin parkında da Aleko'nun heykeli var. Hep birlikte gidip müzeyi ziyaret ettik, heykele de çelenk koyduk.

Hiç, ama hiç şüphesiz, kesinlikle ve oybirliğiyle, dünyanın en büyük mizahçısı, bizim Nasrettin Hoca'mızdır. Onun için bu yazıma, onun bir fıkrasıyla başladım. Nasrettin Hoca adına, bizde de bir uluslararası mizah yarışması geleneği kurulmalıdır. Bunu her kim, her neresi yapacaksa yapmalı. Turizm Bakanlığı mı, Eğitim Bakanlığı mı, Akşehir Belediyesi mi, Nasrettin Hoca Derneği mi, yoksa hepsi birleşerek mi?

Her yıl, dünyanın beş, on yerinde uluslararası mizah yarışması yapılır. Bu yarışmaları düzenliyenlerin elinde bir Nasrettin Hoca olsa, kıyametleri koparırlar. Bir ülke için bir Nasrettin Hoca, zengin altın madenlerinden çok daha değerlidir. Çünkü altın madeni bir gün biter, oysa Nasrettin Hoca her gün artar.

Bulgaristan'daki gezide, yarışmayı kazanan mizahçılara Bulgar mizahçıların davranışlarına pek şaşıtlarını söylemekten çekinmediler. Çün-

kü onlar, bu kadar kalabalık mizahçının, çevresindekileri güldürmekten, kahkahadan kırıp geçireceklerini sanıyorlardı.. Oysa tam tersini görünce şaşırdılar. Bu çok, çok ciddi mizahçıların asık suratları, onları ağırlayan Bulgar ev sahiplerini o denli şaşırttı ki, bazı yerlerde «Mizah yazarları ne zaman gelecek?» diye sordular. Aziz Nesin kulunuz —ki en suratsız oydu— durumu kurtarmak için birçok yerlerde, soğukluklar yapmak zorunda kalarak mizahçı olduğunu boşu boşuna ispat etmeğe çalıştı. Altı yedi mizahçı bir masada oturmuş, içerlerken, sanki Birleşmiş Milletler delegeleri gibi, ağızlarını bıçak açmadan, büyük bir samimiyet havası içinde somurtmuş oturuyorlardı.

İstanbul'a dönüşümde, Altın Kırpi'yi cantama koyup Akbaba'ya gittim. Önce Yusuf Ziya Ortâç'a gösterdim. Sonra öbür arkadaşlara.

«Yaa... Çok güzel!..» filân..

Herhalde onlar, altın ödüller almada işin tadını kaçırdım diye düşünüyordular; çünkü bu dördüncüsü... Belki de, altın toplamaya alıştı, diye düşünüyorlardı.

Evet, artık altın toplamaya alıştım, diye düşünmüşlerdir. Eskiden de sık sık cezaevine girdiğe, yakınlarım, arkadaşlarım bile «Artık sen alışmışsındır, sana zor gelmez!» derlerdi. Hatta bir seferinde, 2. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı olan İsmail Hakkı Ketenoğlu, ben tahliyemi isteyince:

— Aziz bey, siz alışmışsınızdır, bilirsiniz, tahliyeniz mümkün değil... demişti.

Aradan yirmi yıl geçti, şimdi de Altın Palmiye, Kupa, Altın Kırpi almaya alıştım. Dostlar da alışmış olacaktı ki, hiç önemsemiyorlar.

Adam Paris'te, Eyfel kulesinin altından geçerken, birisi Eyfel'in tepesinden yere atlamış. Adam, faciayı görmemek için elini yüzüne kapamış. Biraz sonra merakla parmaklarının arasından bir de bakmış ki, yerden kalkan adam üstünün başının tozunu silkiyor. Ve sonra yine Eyfel'e çıkıp tepeden atlamış. Yerdeki hayretle bakmış. Öbürü yine düştüğü yerden kalkıp kuleye çıkıyor. Demek yine tepeden atlayacak... Adam o zaman «Alıştı artık...» deyip yürümüş.

Olağanüstü bir işe ilgi bir oluyor, iki oluyor, üçüncüsünde «Alıştı artık...» deyip umursamıyor kimse...

Bu ödül dolayısıyla televizyondaki konuşmamda, mizahçıların asık suratlığına değindim. Dedim ki:

Byron: Herhangi bir şeye gülmüyorsa, ağlayamadığım içindir» diyor. Bu söz, bence mizahın en güzel nitelendirilmesidir.

Mizahçı, kimyagere benzer. Onun laboratuvarına acı şeyler girer, tatlılaşarak oradan çıkar. Tarih boyunca simyagerler taştan altın yapamadılar; ama mizahçılar ızdıraplardan mizah yapabildiler. Mizahçılar, kendi göz yaşlarını kahkahaya çevirip başkalarına sunan simyagerlerdir.

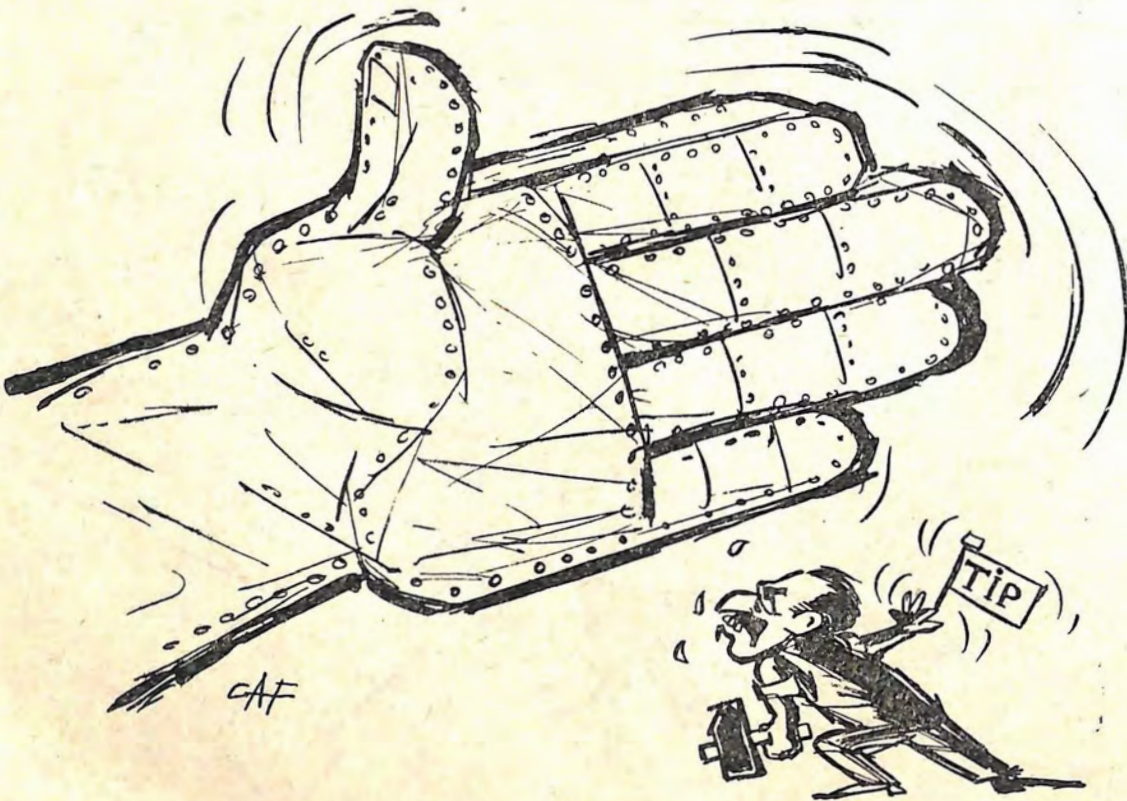
Türkiye'de büyük bir sözlük vardır: Muallim Naci Sözlüğü... O sözlükte Muallim Naci «satır» i «hiciv» i şöyle tanımlıyor:

«Bir insan ağzına acı bir şey alır. Yutmak ister, o kadar acıdır ki, yutamaz, tükürür. İşte tükürdüğü bu acı şey hicivdir.»

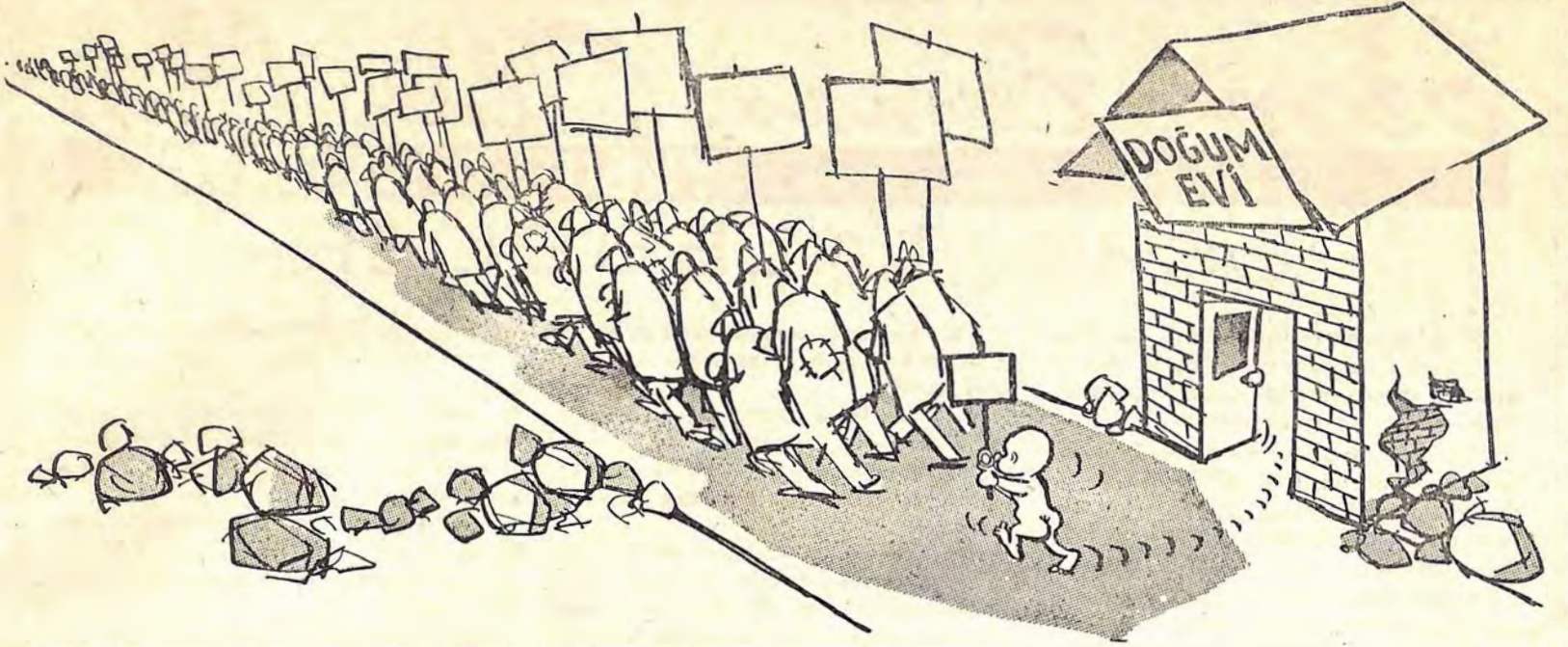
Bu tanımda bir eksik var. Mizahçının ağzındaki acı şeyi nereye tükürdüğü açıklanmamış. Mizahçılar terbiyeli insanlar oldukları için, yerleri, sokakları kirletmek istemezler. Onun için ağızlarındaki acı şeyi, yerleri pisletmemek için, kötü kişilerin, zorbaların, halk düşmanlarının, sömürgeci, diktatörlerin suratlarına tükürürler!

Mizahçıların genellikle neden asık suratlı olduklarını açıklamak için de, ünlü Grock'un başından geçmiş şu olayı anlattım. Charli Chaplin'in, dünyanın en büyük palyaçoşu dediği, beş altı yıl önce ölmüş olan İtal-

Demirel Tokat barajını hizmete açtı.. — Gazeteler —

Tokat!

Günün modası : Yürüyüş.

yan palyaçosu Grock'un başından geçmiştir bu olay...

Bir gün, Roma'daki ünlü bir ruh doktoruna yaşlı bir adam gelir:

— Doktor, hastayım... der, hiçbir şeyden zevk alamıyorum. Yıllar var ki gülemiyorum, gülmesini unuttum. Her şey bana acı veriyor. Ne yapayım?

Doktor hastayı omuzundan tutup pencere önüne getirir:

— Ben de sizin gibiydim bir zamanlar, der.

Sonra tül perdeyi kaldırıp duvardaki afişi gösterir. Bir sirk'in afişidir ve afişte ünlü palyaço Grock'un büyük bir resmi vardır.

Doktor:

— Sonra, der, bu sirk'e gidip Grock'u seyretmeye başladım. Böylece dünyadan zevk aldım, yeniden güldüm. Size de tavsiye ederim: Sık sık gidip Grock'u seyrederiz!

Hasta elini göğsüne koyup:

— Doktor, der, işte o palyaço Grock benim!

Sayın okurlarım, amacım size ALTIN KİRPİ haberini vermektir. Ama görüyorum ki zamanımızın olayları içinde bir yazarın Altın Kirpi değil, altın deve kazanması bile önemli sayılmıyor.

Siz, konuşan at fıkrasını duydunuz mu?

Bir adam bozulan arabasını onarmaya çalışırken bir ses duyar: «Benim sahibime götür, o daha çabuk onarır...»

Adam ses nereden geliyor diye bakınır, kimseyi göremez. Yine işine devam ederken aynı sesi duyar. Yanında otlayan attan başka bir canlı yoktur. Ata:

— Sen mi konuşuyorsun? der.

At:

— Evet... deyince, şaşırın adam:

— Nasıl oluyor? diye sorar.

At da övünmeye başlar:

— Ben öyle basbayağı bir at değilim. Şu ünlü yarış atı var ya, ben geçen yıl onu geçtim. Sonra İtalya'daki yarışlarda birinci oldum. İngiltere'deki yarışlarda da hep birinci gelirim.

Adam:

— Beni sahibine götürsene! der.

Atla birlikte köylüye giderler. Adam:

— Bu atı bana sat, kaç para istersen vereyim... der.

Köylünün istediği yüksek fiyatı öder. Köylü paraları cebine yerleştirirken:

— Bak, der, sonradan atı getirip parayı geri istemek yok...

Adam:

— Peki... der ama, merak eder:

— Neden böyle bir şart ileri sürdün? diye sorar.

Köylü o zaman:

— Çünkü, der, bu at yalancının biridir. Her önüne gelene, atar. Biliyorum, falan atı geçtim, filân yarış kazandım, diye sana da atmıştır. Sen de onun için satın alıyorsun... Oysa anlattıklarının hepsi yalandır. O yalnızca konuşmasını öğrenmiş herhangi bir attır...

Öyledir işte... Bazılarının konuşması önemli değildir. Yazarın başarısı da önemli değildir. Ne yapalım, koşucu olamadık, futbolcu ya da güreşçi olamadık. Öksüz oğlan örneği, kendi göbeğimizi kendimiz kesiyoruz.

Aziz NESİN

Yaşar Kemal — Suçlu, ayağa kalk!

Aziz Nesin'i şikâyet ediyoruz!

ARKADAŞIMIZ Aziz Nesin şikâyetçi.. Kimden? Gazetelerden, dergilerden, özellikle kendi dergisi Akbaba'dan...

Nedeni şu: Bulgaristan'da bir mizah yarışması olmuş da... Dünya mizahçıları arasında sevgili Aziz'imiz bir Alman mizahçısı ile ortaklaşa birinciliği kazanmış da... Birincilik ödüllü «Altın Kirpi» armağanını almış da... Biz vefasız dostlar, biz hayırsız arkadaşlar aldırmamışız!

Huzurunuzda kendisine sesleniyoruz: Bre Aziz!... Bundan önceki yıllarda, Roma'da kazandığın dünya

birinciliğini duyunca, günlük gazetelere ilân veren, seni dünyanın tepesine çıkartan, yer yuvarlağına Türk bayrağını diktiren biz değil miyiz?..

Şimdi okurlarının hasret çektiği o birbirinden güzel hikâyeleri yazdığın geçmiş yıllarda, senin adını kocaman kocaman harflerle günlük gazetelerde yayınlayan Akbaba değil mi?...

Bu sefer sevinmemişiz, coşmamışız, iki satırcık olsun yazmamışız!

Acaba nereden bileydik, nereden duyaydık, nereden işiteydik bu mutlu müjdeyi?...

Ajanslar vermedi. Radyolar yaymadı. Gazeteler yazmadı. Üstelik eşi ile, çocuklarıyla Varna kıyılarında Bulgaristan'ın misafiri olarak yazı geçirirken, kendisi de Akbaba'ya iki satırlık bir mektup yazmadı...

E, nasıl öğreneydik bu güzel başarıyı?... Remil mi ataydık?... İspirtizma masasına Nasrettin Hoca'yı mı çağırıp soraydık?...

Asıl okurlar önünde Aziz Nesin'den şikâyetçi biziz: Tanrı ona eşsiz bir güç vermiş, mizah edebiyatımıza en güzel, ama en güzel hikâyeleri yazmak gücünü... Türk aydınları, onu bu yaratıcılığıyla tanıyor. Dünya basını yine bu üstünlüğüyle tanımakta. Dünya birinciliğini kazanan, hem de bir kere değil, girdiği üç yarışmada da kazanan onun mizah hikâyeleridir. Bu sonuncusu da öyle: Akbaba'da yayımladığımız «Vatani Vazife» adlı hikâyesi...

Lütfen söyleyin misiniz Aziz Nesin'in ve Akbaba'nın sevgili okurları: Aylardır, aylardır, aylardır arkadaşımızın o güzel hikâyelerini okuduğunuz var mı?... Yok! Neden?... Çünkü Aziz Nesin, kendisini üç kere dünya birincisi yapan mizah yazarlığını artık küçümsüyor... Mizahta dünya birincisi olmaktan ise, ciddi ciddi makaleler döktürüp dünya sonuncusu olmaya razı!

Yok Moskova'ya gitmiş de, yok Bakû'da toplanan Asya - Afrika Yazarlar Birliği toplantısında nutuk atmış da, yok Amerikalıyı lanetlemiş de, yok Vietnam için ağlamış da...

Evet siz söyleyiniz sevgili okurlar: Dünya mizah birincisi Aziz Nesin'den istediğiniz, beklediğiniz bunlar mıdır?

Şikâyet ha... Kim kimden şikâyet etsin? Asıl dâvâcı, asıl şikâyetçi biziz: Ver bizim Aziz Nesin'imizi Aziz Nesin bey!

AKBABA

5

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ESKİ TALEBELER

ESKİ öğrenciler diyecektim. Kalemim direndi: «Öğrenci miydin sen?» diye... Hakkı var kalemimin: Öğrenci değil, talebe idi bizim kuşak... Pardon, bizim nesil!

İlkokula... Bir pardon daha! Çünkü ilkokul, daha önce ilkmektep'ti. Benim çocukluğumda da, Türkçenin «ilk» ini bile çok görmüştü Osmanlı maarifi.. Adı ile sanı ile «Mekteb-i İptidai» idi ilkokul!

Şimdiki gibi aşı kâğıdı, nüfus kâğıdı alınıp kuyruğa girilmezdi ilkokulların kapısında. Mektebe başlanma, hayatımızın birinci düğünü idi. Çocuk, yeni elbiselerini giyer, bir arabaya kurulurdu. Yanında bir çocuk daha: Mahallenin fakir çocuğu!

Bizim babalarımız, sosyalist yazarlarımızı yutkuncuracak kadar ortanın solundaydılar. Mektebe, sırtlarımızda eşit esvaplar, bir örnek potinler, aynı saltanat içinde giderdik!

Hademe, arabanın önünde, başında iki ipek yastık, yürürdü. Arkada, ilâhicilerle âmin-ciler:

Yâ ilâhî zât-i pâkin hürmetine el'aman!

İlâhiden hatırımda kalan tek mısra bu...

Mektep kapısına gelince, ilâhicilere birer kuruş, âmincilere yirmişer para dağıtılırdı.

Sonra, hoca efendinin rahlesi önünde ipek minderlere diz çöker, sırma işlemeli kîmi mor, kîmi yeşil, kadife cüz keselerimizden elifbâ'larımızı çıkarır, Euzu besmeleyi çeker, eliften ye'ye kadar okurduk:

— Elif, be, pe, te, se, cim, çe, ha, hı, dal, zel...

Sıralar, uzun, sekiz, on kişilik yer sıralıydı. Evden getirdiğimiz minderleri altımıza serer, bağdaş kurardık üstüne...

Yazması da gücü eski Türkçenin okuması da:

— Elif üstün eeee!... Elif esle ilii!... E- lif ötürü üüüü!...

Harfler çekim aldı mı biçim değiştirdi. Kelimenin başındaki «B» başkaydı, ortasındaki, sonundaki «B» başka... Onun için, iptidai mektebini bitiren çocuk, hâlâ kekelerdi gaze-teyi!

Hele bir Tecvîd dersimiz vardı ki, aklımda kalmış bazı sözleri, ancak kırk yaşından sonra çözdüm:

— Kaçan harf-i medten sonra, sebeb-i med sükûn-u âriz ile sâkin olursa!...

Kaçan harf-i med kim?... Neye kaçmış? Kimden kaçmış?... Altı yaşındaki çocuk ne bilsin?

Ortaokulun adı «Mekteb-i Rüştîye» idi. Unutamadığım bir tek hoca var o günlerden: Sonraları Üniversiteye «Şerh-i mütun» profesörü olan merhum Ferit Kam.. Biz Türkçeyi öyle bir üstattan öğrendik!

Ama bütün arkadaşlarımla beraber öğrenemediğim bir ders vardır: Arapça!...

Nasara, yensuru, nasran, nâsırın, men-sûrun, lem yensur, lemma yensur, lâyensur... Diye bir siga çekiş vardı ki, çile çekmek hiç kalır yanında!

İptidai mektepte cezanın her çeşidi vardı: Tek ayak üstü durmak, tokatlanmak, cet-vel ile avuca vurulmak, falakaya yatmak!

Babam, Beylerbeyi'nin sözü dinlenir adamı idi. Hocamız imam Necip bey'e:

— Dayak istemem, demişti.

Öyleyken epeyce kulağımı çekmişti.

Rüştîye'de falaka yoktu. Ama dayak vardı. Haaa, bir de izinsiz kalırdık: Çocuklar dağıldıktan sonra, bir saat daha... Tenbellikten hiç ceza almadım, ama yaramazlıktan aldığım izinsizlikler saymakla bitmez!

Benim çocukluğumda lisenin adı lydadi idi. Sonra Sultani oldu, daha sonra Lise... Dil Kurumu nasıl oldu da hâlâ başka bir ad bulamadı liselere, şaşılacak şey...

Ben Vefa lydadisine, dört yıl Alyans İsraili'te okuduktan sonra gittim. Oooo, Vefa lydadisi altın devrini yaşıyordu o zaman: Müdür, nur içinde yatsın, eşsiz disiplin adamı, coğrafyacı Saffet bey. Edebiyat muallimimiz, İbrahim Necmi, sonra Süleyman Şevket.. Şimdi adı Fizik olan Hikmet-i Tabiiyye hocamız Tatar Mahmut.. Hendese, yâni jeometri öğretmenimiz Bedros efendi.. Coğrafya hocamız da meşhuur Faik Sabri.. Jimnastik hocamız bile günün en şöhretli sporcusuydu: Ahmet Robenson...

Bunlardan ders alıp da bilgisiz kalmak için çok, ama çok gayret etmek lâzımdı!

Süleyman Şevket hocamı düşünüyorum: O ders anlatırken, bütün sınıf şair olurdu biraz!

Hendese öğretmenimizi saygı ile anmadan geçemiyceğim: Bedros efendinin dersini biraz dikkatli dinleyen için kitap açmaya lüzum kalmazdı bir daha...

Dayak yoktu. Ama izinsiz vardı, bir de izinsiz bilâ af!

Mükâfat da vardı: Aferin, tahsin, imtiyaz, zikr-i cemil...

Bir tahsin dört âferine bedeldi, dört tahsin de bir imtiyaza... Zikr-i cemil'e baha biçemiyceğim!

Aldığımız âferinlerden dört tanesini geri verdik mi, izinsizimiz silinirdi. Ama «Bilâ af» lısını ne verseniz sildiremezsiniz! Cuma, yâni tatil günü geldi mi, siz çantanızı alıp mektebi boylayacaksınız!

Ders arası onbeşer dakikalık «teneffüs» lerde, ikiye ayrılırdık: Sigara tiryakileri doğru tuvaletlere koşurdular. İçmeyenler de Arnavut Zeynel'in tezgâhına:

— Beş beş Zeynel usta...

Zeynel usta, önceden hazırladığı, arasına bir dilim kaşar peyniri sıkıştırılmış ekmekleri uzanan ellere tutuştururdu!

Haaaa, beş beş mi nedir?... Bugünün aklına değil, hayâline bile sığmaz bir şey... Beş paralık ekmek, beş paralık peynir!

Yarım yumurtalı piyaz yirmi para!... Bir kâse sütlaç on para!

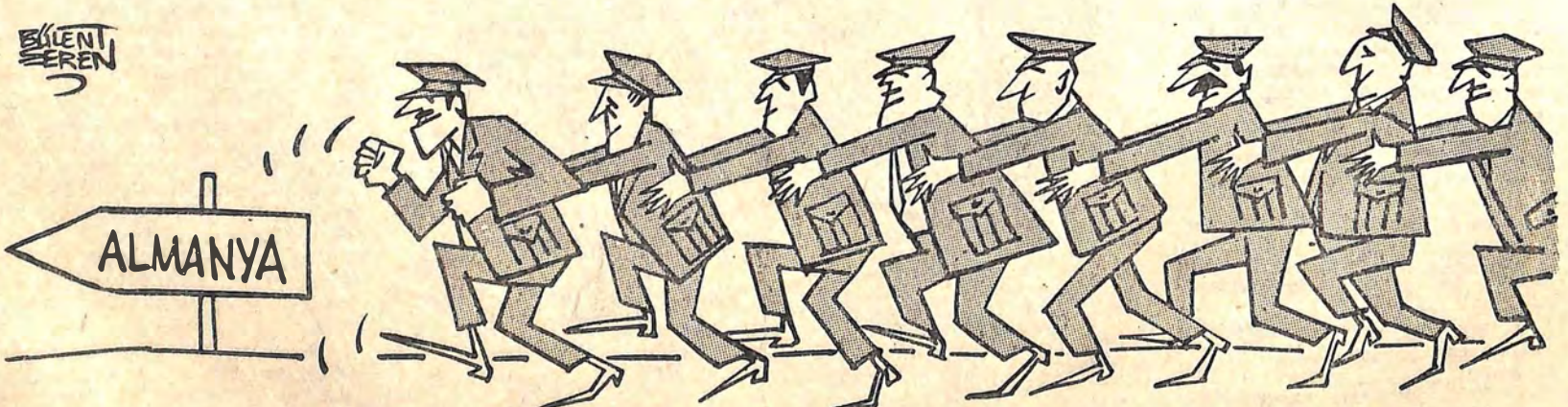
lydadi üçteyken, bugünkü Vefa Kulübünün temelini attık: Rahmetli Saim.. Galiba 91'di numarası... Sonra Zeki... Hatırımda başka isim yok.

İmtihanlar bitip yaz başladı mı, tek eğlencemiz vardı: Ertesi yılın derslerine çalışmak!

Geçtiğimiz sınıfın kitaplarını alır, kurulduk kafesli pencerenin önüne... Denizsiz gençlik, plâjsız gençlik, sinemasız, danssız, kız arkadaşsız gençlik... İşte bizim gençliğimiz!

Galiba onun için, Çanakkale'de sevine sevine can vermesi o kadar kolay oldu bu gençliğin!

Tramvayların kaldırılmasıyla işsiz kalan vatmanlar Almanya'ya gidecekler.. — Gazeteler —

— Dan dini din dan... Çekilin yoldan... Geliyor vatman!

PAZARTESİ

Belki diyoruz

İsveç gazeteleri, Stokholm sokaklarında aç ve perişan kalan işçilerimizin poz poz resimlerini çekmiş, altına da iri iri puntolarla şu başlığı atmış: Türk işçilerini, Allah bile kurtaramaz!

Bunun böyle olduğunu büyük küçük hepimiz biliyoruz. Bildiğimiz için de Allah'tan ümidi kesip, «Belki yine kurtulmamıza insanlar yardım eder» diye, yüzüne bakacak adam arıyoruz!

SALI

Usta aşçı

Ortanın solu meselesinden dolayı, C.H.P.'de kaynaşma başlamış.

Allah razı olsun İnönü'den. Arada bir ortalığı karıştırmasa, kaynaya kaynaya C.H.P.'nin dibi tutacak!

ÇARŞAMBA

Ötekiler?..

D.P.T.'nin açıkladığı bir rapora göre, nüfusun yüzde yirmisi, millî gelirin yarısından fazlasını yiyormuş.

Nüfusun kalan yüzde sekseni ne gelince... Onların yedikleri hepimizce mâlûm: Beş kuruş için millet birbirini yiyor!

PERŞEMBE

Bu da sorulur mu?

İlkokul bitirme imtihanına giren 32 yıllık öğretmen, «Paranın 1/4 ünü, sonra 2/5 ini harcadın, paranın kaçta kaç kaldı?» sorusunu cevaplandıramayınca, matematikten ikmale kalmış.

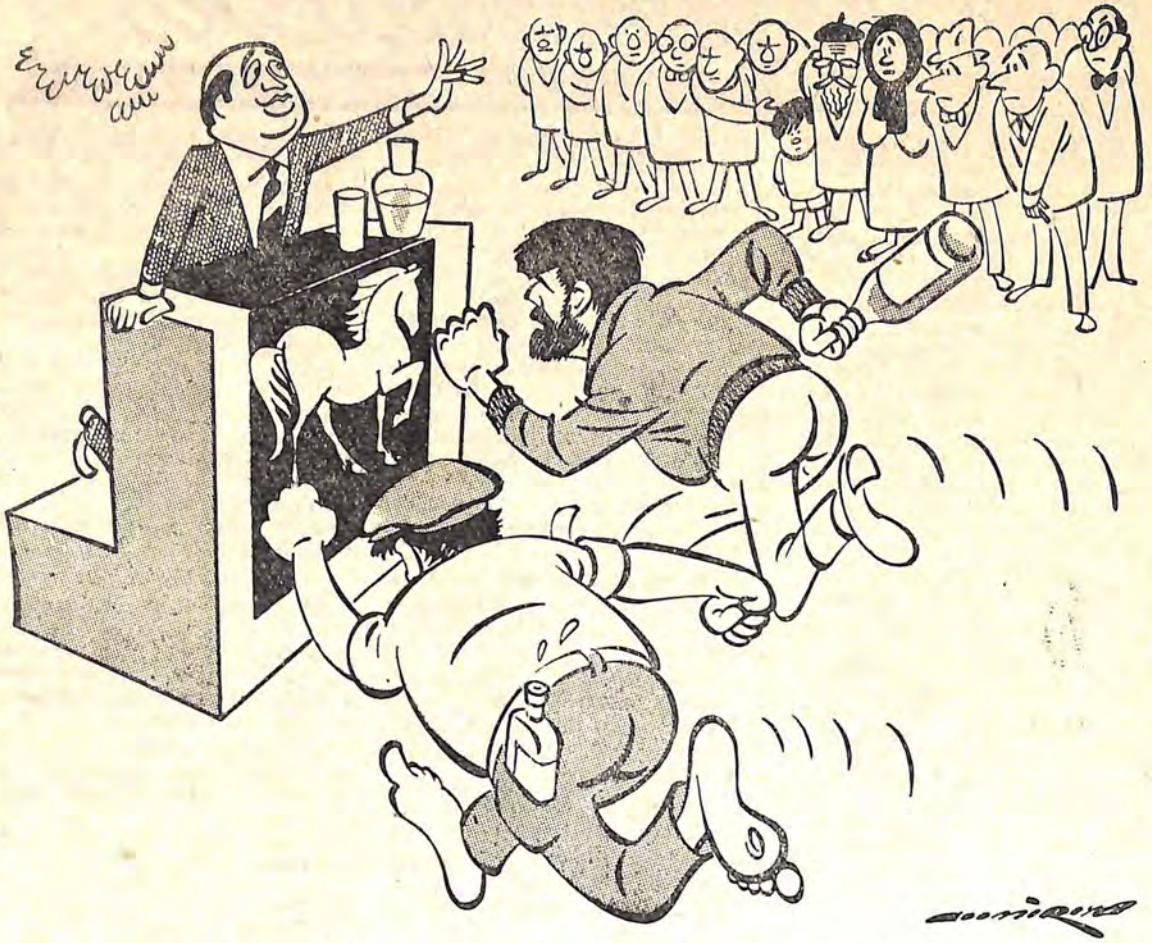
Bir ilkokul öğretmenine böyle bir sual de sorulur mu yâni? Garip hangi aybaşı parasının tamamını cebinde görebiliyor ki? Önce bütün ay borç yiyor. Sonra maaşını alıp, tamamını borcuna yatırıyor, sonra başlıyor tekrar borç yemeye! E böyle bir vatan-daşa tutup, «Paranın şu kadârını harcarsan, cebinde ne kadârı kalır?» dersin, adam mahcup mahcup ceplerini araştırır, «Param yok» demeye dili de varmaz, başı önünde kuzu kuzu ikmale kalır!

CUMA

Vah vah

Elmalı meselesi dolayısıyla, A.P. içinde çatlaklar belirmiş!

Doğrusunu söylemek gerekirse, bazı A.P. li politikacıların davranışlarında çoktandır birtakım çatlaklıklar seziyorduk. Demek gazete sütunlarına geçecek kadar tozutmuşlar.

Demirel'in Niksar nutkundan «Vatandaş korkmamalıdır!..

CUMARTESİ

Yardımanın büyüğü

Başkent sosyetesinin hanımları düşünmüşler taşınmışlar, Varto'ya selâm göndermeye karar vermişler.

Tüüh, görüyor musunuz aksiliği! Ankara'lı hanımlar tarafından yardımın en büyüğü yapıldı, yapıldı ama, Varto'da «Aleyküm selâm» diyecek kimse kalmadı. Kimi öldü, kimi de gazetelerde resimlerini gördüğünüz gibi canlarını kurtarmak için kafiye kafiye göç etti.

PAZAR

Bugün pazar, değil mi?.. Yeni işittiğimiz bir fıkrayı anlatalım: Üstad, köy ekonomisi üstüne incelemeler yapıyordu bir aydır. Bir sabah, küçük el çantasındaki traş kutusunu açınca şaşır-dı: Jilet kalmamıştı hiç...

Çaresiz, bir berber dükkânı a-ramaya başladı... Gösterdiler. Bir evin, üç dört basamakla inilir bodrumu idi.

Güler yüzle karşıladı adam. Önce usturayı alıp kayışına sür-tü. Sonra traş fırçasını alıp, üs-

İtibar

tüne, ağız dolusu tükürdül! Suratına sürmeğe hazırlanır-ken bileğine yapıştı üstad:

— Ne yapıyorsun hemşehri?.. Fırçaya tükürülür mü?..

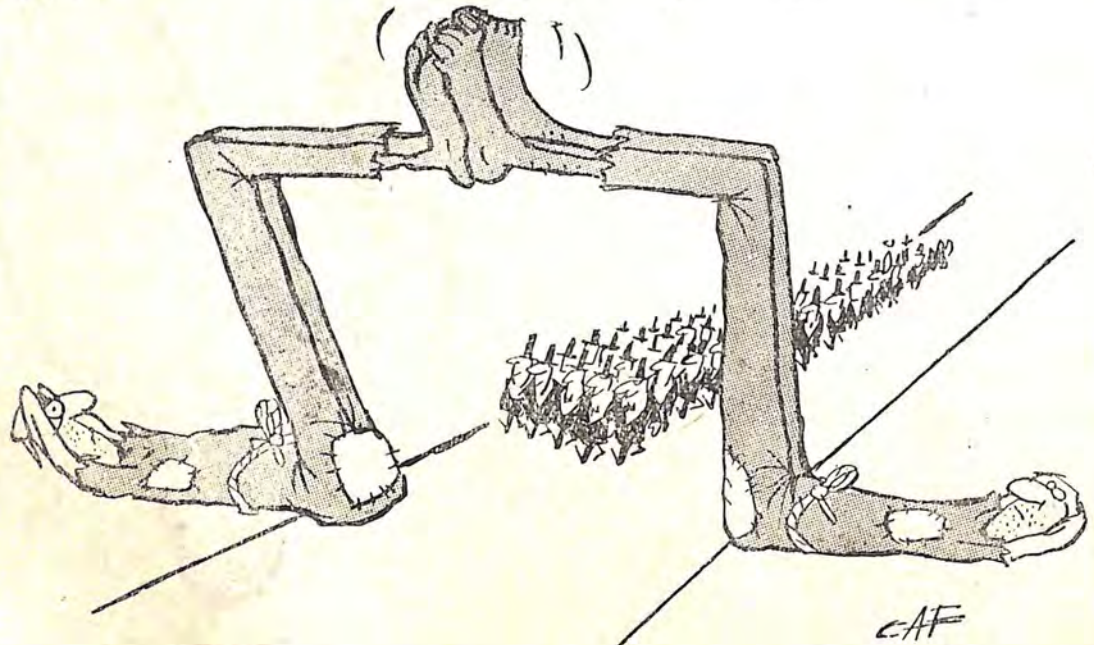
Berber tatlı tatlı gülümsedi: — Zarar yok, dedi, sen yabancı-sın, misafirimiz sayılırsın...

Üstad bir şey anlamamıştı bu sözden:

— Ya misafir olmasaydım?..

Berber büsbütün sırıttı:

— O zaman fırçaya değil, de-di, suratına tükürürdüm!

Tâk-ı zafer!

Turizm Güzdekileri

Adnan Veli

BÜYÜK homurtularla Yeşilköy pistine inen Lufthansa uçağına merdiven dayandıktan sonra, kapı açıldı. Terminalden akseden soluk ışığın içinde sarı saçlı, mavi elbiseli hostes görüldü. Sonra her birini ayrı ayrı başıyla selâmlıyarak, uçak yolcularını uğurlamaya koyuldu. Uçaktan ilkin orta yaşlı bir kadın çıktı. Elinden tuttuğu çocuğu ile merdivenleri indi. İkinci yolcu, uzun boylu, bereli, gözlüklü, omuzuna fotoğraf makinesini asmış, ihtiyar bir Amerikalıydı. Arkasından, kendisi kadar yaşlı, beyaz saçlı, dişlek, gözlüklü karısı merdivenleri inmeye başladı.

Dördüncü yolcu, gençten, başı açık, enikonu esmer bir adamdı. Sol elinde küçük bir valiz vardı. Merdivenleri inip de, ayağını yere basar basmaz, yanına, pistte uçağı bekleyen bir yabancı sokuldu. Uçaktan inen yolcuyu nezâketle selâmladıktan sonra, İngilizce olarak:

— İstanbul'a hoş geldiniz, dedi. Olympia Turizm Şirketi adına, sizi saygıyla selâmlarım.

Esmer yolcu biraz şaşırıldı. Tanımadığı bir ülkede, tanımadığı bir şirketin, tanımadığı bir temsilcisi tarafından karşılanmak da hoşuna gitmiyordu. Yanına yaklaşıp, gülümsüyerek:

— Teşekkür ederim, dedi. Olympia Şirketinin temsilcisi kendisini Türkiye'ye gelen turistlere yardımcı bulunan ve bunu bir memleket hizmeti olarak yapan kişi diye tanıttı. İsminin de Dimitri olduğunu söyledi. Uçaktan inen yolcu da Kenya'lı olduğunu, çeşitli ülkelerdeki kauçuk problemlerini incelemek üzere seyahat ettiğini, adının Akuki Yalla olduğunu söyledi.

Beraberce çıkış gümrüğünün kapısına doğru yürüdüler. Dimitri, misafirin gümrük muamelesinin çabucak tamamlanması için, ilgililerle ufak tefek temaslar yaptı. Pasaporta yazıldı. Çantaya, tebeşirse, serbest geçiş işareti kondu ve Akuki Yalla, böylelikle Türkiye'ye bir turist olarak girdi.

Dimitri, adamın yatacak yeri olmadığını kestirdiği için:

— Size iyi bir otel temin etmek isterim, dedi.

Öteki, gülümsüyerek cevap verdi: — Çok teşekkür ederim. Memnun olurum.

— O halde, şimdi bir taksiye bindireyim sizi. Emniyetli şoförlerimiz vardır. Temiz bir otele götürecektir sizi...

— Teşekkür ederim.

Dimitri, kapıdan çıkıp etrafına baktı. Hemen solda duran, gençten bir adama işaret etti:

— Selâmi!... Al bu müsyö, sahil yolundan götüreceksin. Beşiktaş'a gelince Yıldız'a çıkarsın, Levent'ten dolaştırıp Beyoğlu'na götürüyorsun, anladın? 50 lira alırsın, on lirası benimdir.

Selâmi, zaten ötedenberi Dimitri ile iş görüyordu. Dimitri ne söylerse, Selâmi onun dediğinden çıkmazdı.

— Peki abi, sen bana bırak, dedi. Sonra hemen koşup, arabasını kapının önüne yanaştırdı. Şoför mahallinde Selâmi'nin muavini oturuyordu. Taksimetre önceden açıldığı için, adam bindiği sırada saat, 11 lira 70 kuruş yazmıştı.

Akuki Yalla, Dimitri'nin elini sıkarak teşekkür etti. Dimitri, yarım saat sonra gelecek KLM uçağın beklemek üzere, tekrar salona döndü. Kenya turist de otomobile atladı. Şoför, arabayı çalıştırıp yola koyuldu.

Selâmi, müşterisi memnun kalsın diye, İl Radyosunun hafif müzik yayını buldu radyoda.. Turistin, konuşulanları anlamasından korktuğu için de:

— Müsü! Siz Türkçe biliyor? dedi. Adam, sorulana anlamıştı:

— No! diye cevap verdi.

— Tuncay! dedi. Bu Dimitri yok mu? Çok anasının gözünü haah! Yolunacak kazı, tayyarenin merdiveninde kestirir. Yaşa bastığı da olmamıştır hiç. Onun için ben altı aydır bu Dimitri ile çalışırım. Müşteri başına 10 kâğıt veririm, turisti satın alırım.

Muavini sordu: — Sana şimdi, on kâğıda mı sattı herifi?

— On kâğıda sattı. Sattı ama, ben de şimdi on beş kâğıda Florya Oteline satacağım. Gene ben avantajlı sayılırım.

— Orası öyle. Nereye götüreceğiz bu kaplumbağa herifi şimdi?

— Sahil yolundan Sirkeci, Karaköy, Beşiktaş, Balmumcu, Mecidiyeköy, Taksim, Siraselviler.

— Elli kâğıt yazar araba.

— Altmış yazar bence...

— Hayırlısı. Bir ekmek parası da bize çıkacak her halde?

— Dur bakalım, senin hakkını da heriften çıkartırız.

Selâmi, dediği gibi yaptı. Kenya'lı turisti dolaştırdıkça dolaştırdı. So-

nunda, Siraselviler'deki Florya Otelinin kapısına getirdi.

Akuki Yalla, kapıda parlayan kırmızı ışığa baktı. Hotel yazdığını görünce, inmek gerektiğini anladı. İngilizce:

— Ne kadar vereceğiz? diye sordu. Selâmi'nin para lâf edecek kadar İngilizcesi vardı. Gözü kapalı:

— Six Dollars, dedi.

Adam, itiraz etmeden altı doları verip otel kapısına doğru yürüdü. Selâmi de arkasından gitti. Yolcunun bir şey söylemesine meydan bırakmadan resepsiyondaki kâtibeye:

— Necati abi, dedi. Bir müşteri getirdim. Anlarsın ya!

Kâtip, yolcuyu tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra:

— Tebiî, tabiî, dedi. Şu mesele...

Selâmi, selâm çakıp uzaklaştı oradan. Kâtip, büyük bir nezâketle müşteriyi salona oturup pasaportunu istedi. Gerekli kayıtları yaptıktan sonra tekrar adamın yanına geldi. İngilizce olarak:

— İstanbul'u çok seveceksiniz, dedi. Hemen hemen dünyanın en güzel şehri. Burada kaç gün kalmak fikrindesiniz?

— Aşağı yukarı bir hafta.. Sonra Ankara'ya gideceğim.

— O halde size banyolu bir oda vereyim. Hem de deniz görür.

— Memnun olurum.

— Çantanızı odaya bırakalım isterseniz. Akşam yemeği yediniz mi?

— Hayır, yemedim.
— Bir banyo aldıktan sonra, sizi güzel bir restorana göndereyim.
— Çok teşekkür ederim.

Adam, elinde çantayı taşıyan kâtiple beraber yukarıya çıktı. Kendisine gösterilen oda, gerçekten temiz ve konforluydu. Kâtip Necati çekildikten sonra, sıcak su musluğuyla açarak elini yüzünü yıkadı. Bu arada Necati aşağıya inip restorana telefon etti:

— Hamdi abi, sen misin?

— Ben'im.

— Ben Necati.

— Söyle Necati.

— Sana iyi bir turist yolluyorum.

Bir hafta kalacak. Ona göre...

— Sağol Necati.

— Ama bundan yüzde onbeş isterim.

— Kolay be! Seninle kavga edecek değiliz ya. Yolla sen.

On beş dakika sonra Necati, otelin komilerinden birini yanına katarak, Kenya'lı turisti «Salkımlar» lokantasına yolladı.

Burası da, enikonu temiz ve lüks bir yerdi. Üstelik garsonlar İngilizce biliyorlardı.

Akuki Yalla'ya hizmet eden garson Koço, Türk yemeklerinin özelliklerini uzun uzun anlattı. Turist, salata, jambon, ızgara et ve beyaz şarap istedi. Yalnız, Türk şarabını pek sevmiş bir hâli vardı. Bardakları üstüste boşaltıyordu. Küçük şişe çabucak bitti. Bir şişe daha getirtti. Koço, adamın gözlerinin mahmurlaştığını farkeden:

— Bizim şaraplarımız çok güzeldir, dedi. Çünkü eski şaraptır.

Kenya'lı başıyla tasdik ediyordu bunu. Koço devam etti:

— Ne kadar içerseniz için, hiç dokunmaz, mideyi bozmaz. Sadece zevk verir.

— Evet. Ben Fransa'da da birçok şarapları denedim. Bu seferki daha iyi geldi bana.

O zaman Koço, masaya biraz daha sokuldu:

— Ama Türk şarabının başka bir özelliği de vardır, dedi. Bir hanım arkadaşla beraber, bu şarap daha güzel içilir.

Kenyalı'nın gözlerinin içi güldü: — Evet, her halde, dedi. Ama ben yalnız geldim İstanbul'a.

— Orası hiç önemli değil. İstanbul'un güzel, genç hanımları bir misafire karşı her inceliği gösterirler. Onlara karşı çok cömert davranırlar. Eğer isterseniz...

Turist, biraz da mahcuptu. Gülecek Koço'nun yüzüne baktı. Razi olacak gibiydi. Koço, yan cebinden bir kartpostal çıkartıp usulca masaya bıraktı. Bu, bir genç kadının resmiydi. Omuzuna dökülmüş sarı saçlarıyla, bir film yıldızı kadar çekici hali vardı. Kenya'lı, resmi uzun uzun seyrettikten sonra, ürkek bakışlarını Koço'ya çevirdi:

— Benimle beraber şarap içmek ister mi bu? dedi.

— Sizin arzunuzu bağlı.

— Bunun için ne ödemem gerekiyor?

— Kendisiyle konuşursunuz.

— Aşağı yukarı?

— Aşağı yukarı elli doların içinde.. Ama tabii, yalnız şarap içmek değil, isterseniz otelde misafiriniz de olabilir.

Akuki Yalla, derin bir nefes aldı. Biraz düşündü. Sonra utangaç bir sesle:

— Peki, dedi. Gelsin.

Koço, süratle uzaklaştı masadan. Lokantanın kapısına çıkıp, karşıdaki kahveye seslendi:

— Yusuuuuuf!... Vire Yusuuuuuf!

Kadıköy tramvayları da kalktı. — Gazeteler —

Yaşasın tabanvay!

Hırpani kılıklı bir adam kalktı kahveden. Koço, eliyle işaret etti:

— Vire rufyan! Çabuk gel buraya.

Adam, koşar adım geldi.

— Yap telefon Ayla'ya. On dakika sonra burda olsun. Ama ben yüzde onbeş isterim. Anladın?

— Amma da yaptın be Koço! Benim garsonlar, hep yüzde onla çalışıyor, sen niye onbeşe çıkıyorsun?

— Sen beni dinle. Bu iyi müşteridir. Kaçırmıyalım.

— Ben karışmam, kıza söylerim.

— Haydi, çabuk söyle. Müşteri yemek bitirmiş.

Geriyeye dönüp salona girdi. Yusuf, hemen eczanenin telefonuna koştu, numarayı çevirdi:

— Alo!... Ayla, sen misin?

— Evet.

— Ben Yusuf.

— Söyle Yusuf abi.

— Giyinik misin?

— Evet.

— Makyajın tamam mı?

— Evet.

— Çabuk restorana gel. Koço'yu bul. Yalnız ki, Koço yüzde onbeş istiyor, ben de o kadar alırım. Müşteriden, sen de ona göre fiyat istersin.

Ayla bu teklife sinirlendi:

— Ulan eşşoğlu eşşekler! dedi. Kendi kendinize gelin güveyi oluyorsunuz. Yüzde onbeş Koço'ya vereceğim, yüzde onbeş de sana, etti mi yüzde otuz? Yüzde otuzla çalışan karı var mı piyasada be?

— Sen ne söylüyorsun be Ayla? Öyle karılar var ki, yüzde elliyle çalışıyorlar namussuzum.

— Ulan deyyus! Onlar karı değil, erik kompostosu. Sen beni bilirsin. Müşteriyi nasıl memnun ettiğimi de bilirsin. Ama hep, size çalışıyoruz birader!

— Ayla, sen lâfi uzattın. Herif, yemeğini yemiş, gidecek. Atla bir arabaya da on dakika sonra restoranda ol.

— Peki, geliyorum şimdi.

Gerçekten de on dakika sonra, «Salkınlar» lokantasından içeriye plâtin saçlı, incecik, uzun boylu bir genç kadın girdi. Koço'nun gözü kapıda olduğu için, kadını doğrudan doğruya Kenya'nın masasına bu-yur etti.

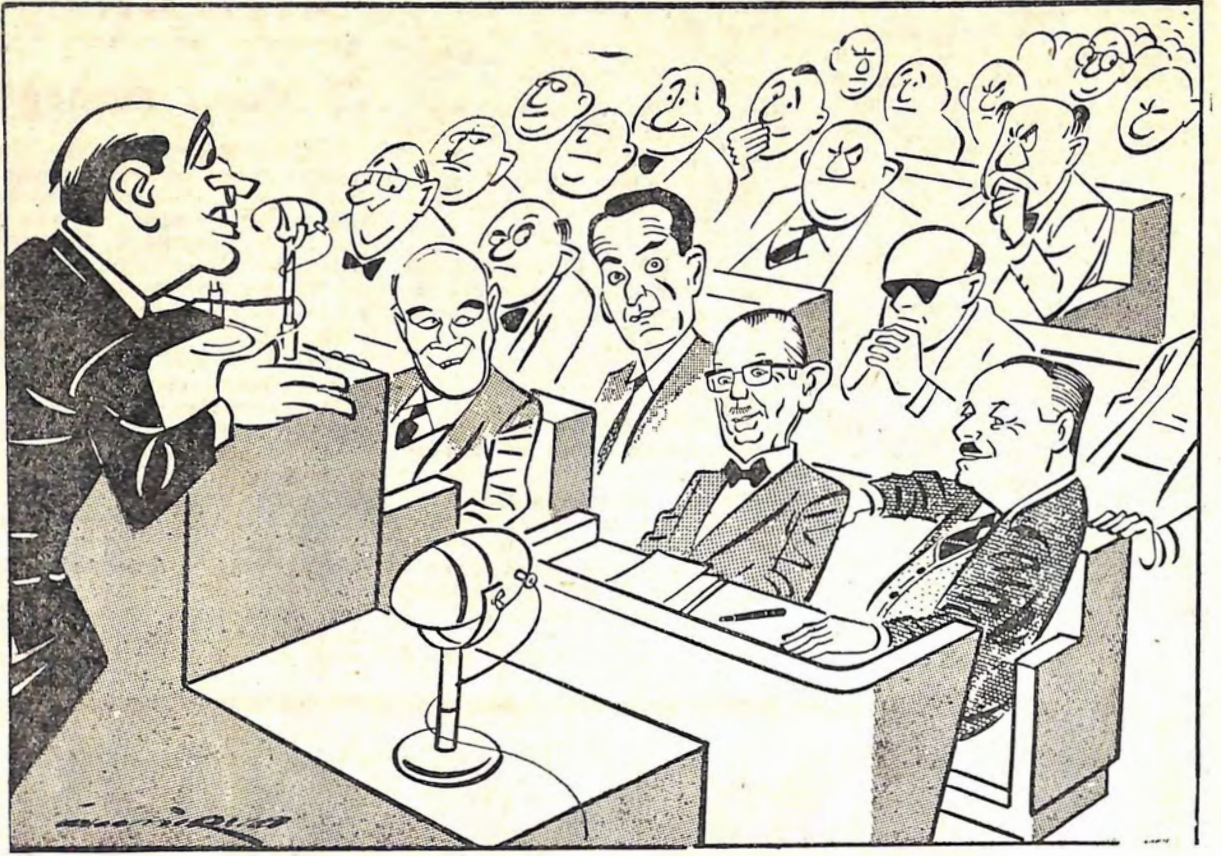
Akuki Yalla enikonu sarhoş olmuştu. Masaya, güzel bir kadının gelmiş olmasından gururlanarak, ayağa kalkıp kendini tanıttı:

— Ben, kauçuk sanayii mühendislerinden Akuki Yalla.

Ayla, yarım yamalak İngilizcesiyle cevap verdi:

— Ben de Ayla... Memnun oldum.

Ve oturdu masaya. Koço, bir şeyler vermek istedi kadına. Kenya'lı

Demirel — Ne olur arkadaşlar, bir grev de siz yapın!..

da garsona işaret etti. Fakat Ayla, yemek yediğini öne sürerek kabul etmedi.

Kenya'lı tekrar sordu:

— Bir içki içmez misiniz lütfen?

— Hayır, mersi.

— Ama, bir şey içmeden olmaz.

Bir viski, hiç değilse.

Koço girdi araya:

— Ayla, enayılık etme. Dükkânı da düşün biraz. Viski içsene vire!

— Peki, getir bir viski.

Kenya'lı üçüncü şişe şaraba başlamıştı.

Genç kadın, birkaç dakika sonra, iskemleden kalkıp Kenya'nın yanına, uzun kanapeye yerleşti. Yakından, baygın bir bakışla baktı adamın gözlerinin içine. Turist, umduğundan daha güzelini bulduğu için hayatından memnundu. Şarap kadehini üstüste dikiyordu. Koço, viskiyi getirdiği zaman:

— Ben de viskiden yüzde onbeş alırım, dedi.

— Tamam şekerim, sen devam et.

Kadın, ilk kadehi bir solukta yarıya kadar içti. Üçüncü şişeyi de tamamlamak üzere olan Kenya'lı, elini, masanın altında Ayla'nın dizine

koyup parmaklarını gezdirdi. Ayla'nın içi gıcıklandı:

— Oh! Çok acelecisiniz, dedi. Sonra da gülerken ilâve etti:

— Burası iyice tenhalaşmış. İsterseniz, bir gece kulübüne gidip müzik dinleriz, atraksiyon seyrederez. Ne dersiniz?

Kenya'lı memnurlukla karşıladı bunu ve hemen restoranın hesabını verdi. Koço, onları kapıya kadar uğurladı. Sonra da usulca Ayla'ya:

— İyi şanslar, dedi.

Kapıdan taksiye bindikleri vakit, Ayla, bacaklarını daha cömertçe misafirin bakışlarına arzetti. Bir ara şoföre:

— Rüstem! dedi. Biz kulübe gideceğiz ama, ilkin, istersen, söyle bir Bebek tarafından dolaştır. Heriften otuz lira istersin, yüzde yirmi benimdir.

— Oldu ablacığım. Sen emret.

Araba yola çıktıktan sonra, adam yılışıklığı biraz daha arttırdı. Hatâ fırsatını bularak, Ayla'yı iki defa öptü. Yarım saati geçen bir yolculuktan sonra, tam kulübe girecekleri vakit Ayla:

— Bakın, dedi. Size bir şey hatırlatayım. Eğer kulüpteki masrafı, dolar olarak ödeyecek olursanız her doları dokuz liradan hesap ederler. Ama doları dışarıda bozdurursanız, on buçuk liradan alırlar.

Adam, pek iyi anlayamadı bunu.

— Nasıl yapalım? diye sordu.

— Bakın, şurada para bozanlar vardı. Onlara verelim isterseniz.

Şoföre, durmasını söyledi. Hilton Oteli'nin dış kapısı önünde, sabah-tan akşama kadar döviz karaborsacılığı yapan dört beş kişi, uçak yollarını, gecenin geç saatlerine kadar bekliyorlardı. Otomobilin durduğunu görünce, bir tanesi hemen sokuldu:

— Change Sir! Dollar Change, dedi.

Kadın pencereyi açtı:

— Serkis!... Buraya baksana biraz.

Adam sokuldu:

— Ha, sen misin Ayla'cığım? Var mı dolar?

— Kaçtan bozacaksın?

— On birden.

— On buçuktan verirsin herife parayı. Dolar başına elli kuruş alırım ben. Oldu mu?

— Oldu.

— Yarnı eve uğra, parayı bırak bana...

— Öğleden önce sendeyim Ayla'cığım.

Kenya'lı 100 dolar çıkardı cüzdanından ve karşılığını on buçuk liradan aldı.

Sonra da kulübe girdiler. Garsonlar Ayla'yı tanıdıkları için, ön masalardan birine hemen buyur ettiler misafirleri. Ayla, masaya oturur oturmaz, garsona:

— Kâzım, dedi. Peşin söyleyeyim de, sonradan gücenmek olmasın. Yüzde yirmi alırım.

Kâzım, biraz düşündü:

— Valla Aylacığım, dedi. Patronun emri, yüzde on. Haydi bilemedin, yüzde onbeş olsun. Ama yirmiyeye razı olmaz sanırım.

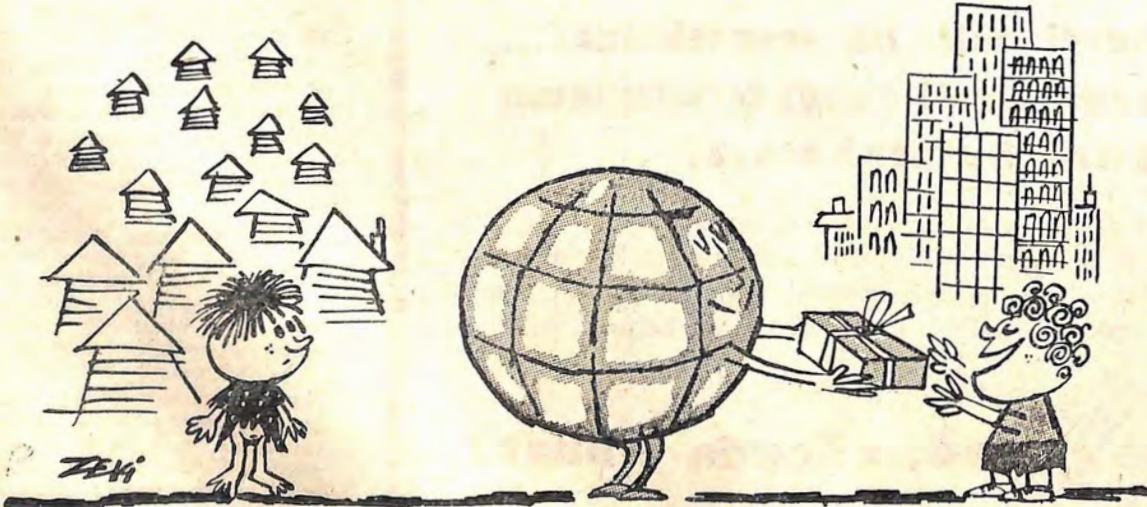
— Burada mı patron?

— Az önce gitti.

— Sen telefon et de sor. Önce bize içkileri getir.

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

«Dünya Çocuk Günü» kutlandı. — Gazeteler —

Çoluk...

Çocuk!

— O biçim, değil mi?
— Tabii o biçim.

Coşkun bir müzik başlamıştı salonda. İçerisi de enikonu kalabalıktı. Kâzım, masaya bir şişe viski ile, bir kâse dolusu şampanya bol bıraktıktan sonra:

— Konuştum patronla, dedi. «Müşteriyi boğuntuya getirirse, yüzde yirmi alır» diyor.

— Peki.

Strip tease numaraları başladığı vakit, üçüncü şampanya kâsesi de geldi. Kenya'lı viski içiyordu. Ama artık iyice sarhoş olmuş, lâkırdılar ağzında gevelenir hale gelmişti. Ayla, içtikçe içiyor, bana mısın demiyordu.

Hesabı ödemiye sıra geldiği vakit, çok sarhoş olmasına rağmen adamın gözleri büyüdü. Üstündeki Türk parası yetmedi faturayı karşılamaya... Biraz da dolar bırakmak zorunda kaldı. Ama, kadına karşı iyice arzulu bir hale gelmişti. Onu otele dâvet etti. Kadın da bu anı bekliyordu:

— Elli dolar alırım, dedi.

Adam, mecburdu bunu vermeye. Otele girip, kâtibin yanından geçerken, Ayla:

— Necati abi, dedi. Yarın sabah, Kapalıçarşı'daki Antikacı Jirayir'e telefon edersin. Onda, Afgan Kralının antika nargilesi olacaktı. 2000 liraya müşteri buldum ona. Yarın müşteriye götüreceğim. Ama ben de yüzde yirmi alırım. Onu haber ver.

Necati:

— Peki Ayla, dedi. O işi yaparım yarın sabah. Şimdi, kalorifere kömür attırayım mı? Su ısınsın biraz..

— Attır, attır...

— Yalnız ki, biliyorsun, yüzde beş alırım.

— Tamam dedik canım.

Ve kadın önde, ikisi birden asansöre girdiler.

Böylelikle Hava Alanındaki uçak merdivenlerinden, Kapalıçarşı'daki antikacıya kadar uzanan bir hizmet zinciri, Türkiye'nin turizm hamlelerini geliştirmek için, gece gündüz demeden feragatle çalışıyordu.

Adnan VELİ

ANKARA MEKTUBU

27 Mayıs derneği:

Karşımda Mucip Ataklı Paşa oturuyordu, esmer: Derneğin Başkanıydı o. Arayan gözlerle bakmıştım evvelâ kapılara, bacalara, ve bulmuşum 27 Mayıs Derneğini, Bi sigorta şirketi, bi özel büro, bi de galiba bir atölyenin arasında. İşte oralarda sıkışmış kalmıştı dernek, Kavaklıdere'ye giden yol üzerinde, mütevâzî ve karışık bir yapıda.

İsmi büyüktü: «27 Mayıs Devrimlerini Koruma Derneği». Kendisi mütevâzî. Girince, insana hüzün veriyordu, Akbabam! Büyük geçmişli milletler vardır, büyük geçmişli aileler vardır, geçmişinin büyüklüğü hâtıralarda hayâl, işte onları hatırlatıyordu.

Bir mağmum Türkiye haritası, ağınur çerçevesi, bir cılız, yeşil çuhayla örtülü toplantı masasına bakıyordu tepeden. Hindi bacağı gibi yamrı yumru, cılız bacaklı sandalya-

larla çevrili. Tapisöri üzerine bir Atatürk, bir tabağın üzerinde kabartma bir Anıt Kabir, oturanların gözleriyle karşı karşıya geliyordu.

... Ve karşımda Derneğin Başkanı Mucip Paşa oturuyordu, esmer esmer. İnsanları deşmek isterini Akbaba'm. Deştirmiyorlar ki kendilerini. Sormak isterim örneğin:

— «Bir buçuk yıl memleketi hükmettiniz. Nefesiniz bir emirdi, dudak oynatmanız bir ferman. Sonra, tekrar alelade vatandaşlığa döndüğünüzde, (Biliyoruz ne olduğunu alelade vatandaşlığın) içinizde ne sarsıntılar, ne bocalamalar oldu...»

Cevabı biliyorum:

— «Hiçbir sarsıntı, hiçbir bocalama olmadı. Ben esasen...»

«Olmadı» olmaz bre!... Nasıl olmasın?...

Ve Mucip Paşa anlatıyordu: — «Bir dergi çıkarıyoruz. 27 Mayıs dergisi. Bütün aydınlarla yazdık. Bize yazı yazmalarını istedik. Cevap vermediler...»

İnsanın içinde nasıl sarsıntı, nasıl bocalama olmaz bre dostum?... Düşün, 27 Mayıs'a bir zamanlar sahip çıkmak için yarışan aydınlar, bir buçuk sayfalık bir daktilo yazısını bile esirgerlerse...

Karşıda Millet Meclisi yapısı, bütün ihtişamıyla uzanıyordu, zaptedilmez bir kale gibi. Ve 27 Mayıs Derneği, bir sigorta şirketi, bir atölye, bir özel büro arasında hapisti, kolları bağlı... Kapsını hatırlamak için, ayrılırken, bi baktım, bi daha baktım, bi daha baktım!

Mümessil!..

Küçükleri de ihmal etmiyelim Akbaba... Onlara da bir hikâyem var. Bir gerçek hikâye...

Küçük kızın gözleri dehşetle açılmıştı, dehşetle... Bir koca hoyrat oğlan, bir küçücük çocuğun kafasına yumruğuyla vuruyordu... (Şu dayak, küçüklüklerde de büyüklüklerde de moda oldu, İlhami Soysal'danberi...)

Küçücük çocuk altın saçlı başını korumak istiyordu iki eliyle, ve hoyrat oğlan vurmağa devam ediyordu, kaba kuvvetin verdiği memnun kötülükle! Sınıfta kimse yoktu onlardan başka.

Küçük kız, mektebe yeni başlamıştı. Sevmek istiyordu mektebini. Bir pars gibi kaba kuvvet temsilcisinin üzerine atıldı:

— «Nasıl vurursun?»

— «Ben sınıfın mümessiliyim... Keyfim isterse vururum!...»

Tam mümessilmişsin oğulcağızım, taaam. İlerisi için de çok şey vadediyorsun!

Küçük kız eve döndüğünde dehşet içinde anlatıyordu:

— «Aaanne... Nasıl keyfi isterse vurur? Bir nizam vardır aaanne...»

Vurur!... Mümessildir. Sen temsilci nedir bilmiyor musun?... «Keyfi ne isterse onu yapar temsilci!»

— «Aaanne... Üstelik... O mümessil, sınıfta çakmış, hepimizden iki üç yaş büyük. Aptaaal, sınıfta çakmış!...»

E, tam mümessil... Büyüdüğü devreye üstelik hazırlıklı erişecek bir temsilci. Dayağın da idmanını yapmış, keyfilğin de idmanını yapmış... İşe yaramadan yöneticiliğe ulaşmanın da idmanını yapmış. Daha neyin idmanını yapsın ki?...

Yalnız tavsiyem: Bütün sınıf birleşip, onu eşek sudan gelinceye kadar (gecik be eşek, çabuk dönme sudan!) dövdün. Onun da idmanını yapsın, zorba temsilci efendi!... Bir topluluğun baş kaldırmıca napabileceğini görsün şimdi!...

Nimet ARZIK

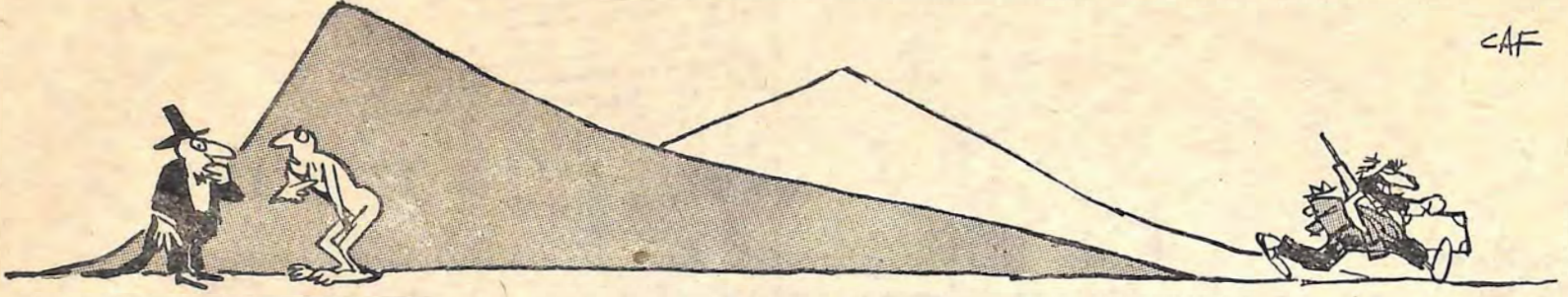
yeni
üstün
lezzetli

**Sana'yı şimdi daha da seveceksiniz ...
.. çünkü Sana'da şimdi en iyi tereyağların
üstün lezzetini bulacaksınız.**

Evet Sana'yı şimdi ekmeğinize daha büyük bir zevkle süreceksiniz. Sana'yı daima geliştirmek, daima daha üstün hale getirmek için devamlı gayretler sarfedilmekte, uzun araştırmalar yapılmaktadır. Bu araştırmaların neticesinde Sana şimdi üstün bir lezzet kazandı.

Sana ağıza ^{üstün} tad, vücuda sıhhat!

CAF

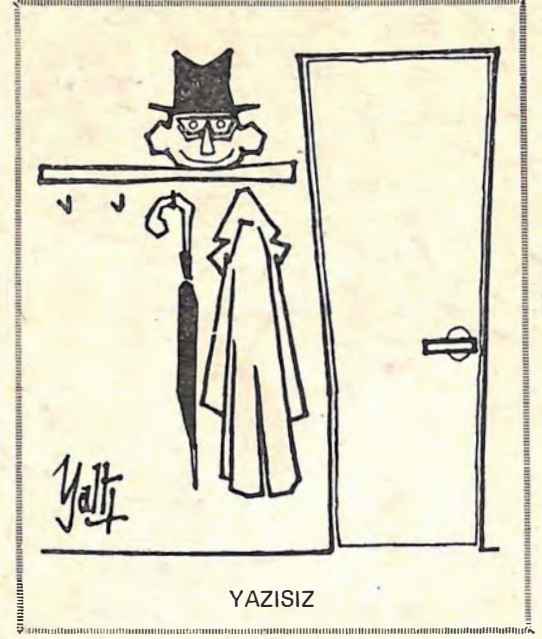

— BENDENİZ KEMÂL, BEYFENDİ!..

Deprem felâketi için «BEYAZ KİTAP»
hazırlanacak :

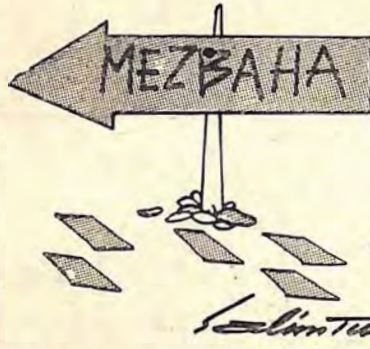

YAZISIZ

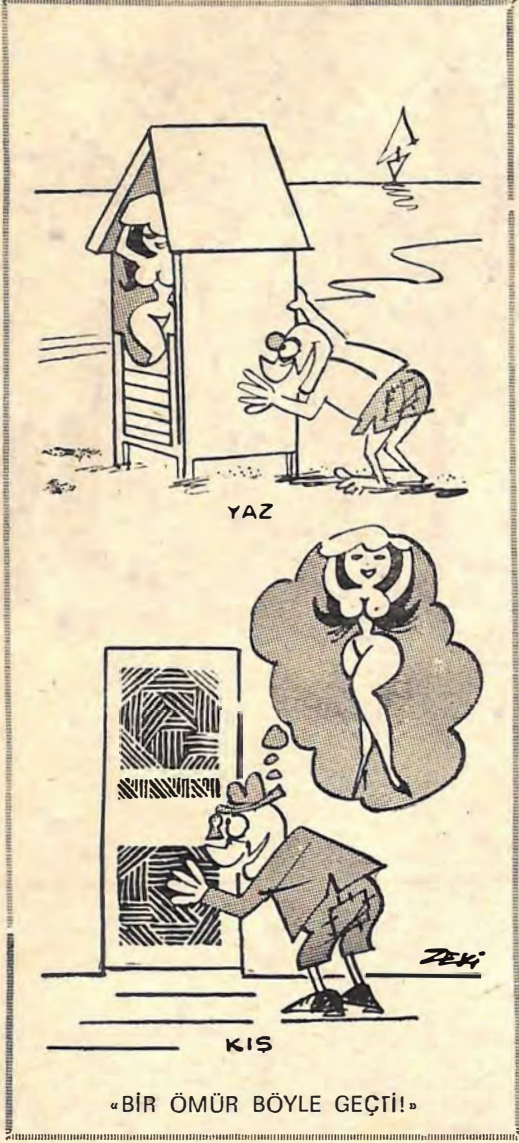

YAZISIZ

Hasta uzuvlar yenisiyle değiştirilebilecek. — Gazeteler —

YAZISIZ

«BİR ÖMÜR BÖYLE GEÇTİ!»

Gökay: «Gençlikte cinsel terbiye
eksik!» dedi. — Gazeteler —

— NE EKSİKLİĞİ DOKTORCUĞUM, FAZLALIK BUNLARI!

Yazısız

— Nesi var doktor?

— Vallahi hiç bir şeyim yok di

Klakson sesi

Ferit ne zaman bir klâkson sesi duysa, yerinde sıçırıyor, sonra rengi sapsarı kesiliyordu. Bu, arkadaşlarının dikkatini çekti. En sonunda bir tanesi dayanamayıp sordu:

— Neden klâkson sesinden bu kadar korkuyorsun Ferit? Yoksa bir kaza mı geçirdin?

— Hayır! Ama karımı bir otomobilli adam kaçırdı. Getirip bırakmasından korkuyorum!..

Fark

Uzak-Doğu seyahatinden dönen adam, arkadaşına anlatıyordu:

— Azizim, gittiğim ülkede evlenen çiftler düğünden önce birbirlerini görmezlermiş. Ne acayip âdetleri var, değil mi?

— Öyle,, dedi arkadaşı. Bizde de tam aksidir, değil mi? Düğünden sonra görüşmezler!..

Başhekim

Bir milletvekili, bir vilâyetin akıl hastalarının bulunduğu binaya ansızın gelmişti. İçeri girdi ve hademelerden birine:

— Başhekiminiz nerede? diye sordu.

Hademe:

— Buyurun! dedi. Ben yolu göstereyim!

Odaya girdiklerinde başhekimini karyolasının altına sırt üstü uzanmış buldular.

Milletvekili, yanındaki asistanlardan birine sordu:

— Burada ne yapıyor?

Asistan:

— Şey... dedi, şeyi tamir ediyor efendim!

— Bırak peşimi, belâlım görnesin!...

— Korkma güzelim, milletin görmediği adamı kimin gözü görür!

Erkek

Aklınızı toplayın... Kı

Sonsuz bir hazinedir

Çalışmaya mahkûmdur

Genç yaşında bükülür

Nereden kapıldınız bu

Horozlar çalışırken he

Siz tavuklar kurulu

Aklınızı toplayın... Kı

Doğuştan sersem ola

Sizin eteğinize yığdı

Emeksiz yaşayınız: Ar

Sonsuz bir hazinedir

Arayın gönlünüze uyg

O sokakta didinsin, s

Kadın yaratılmıştır ha

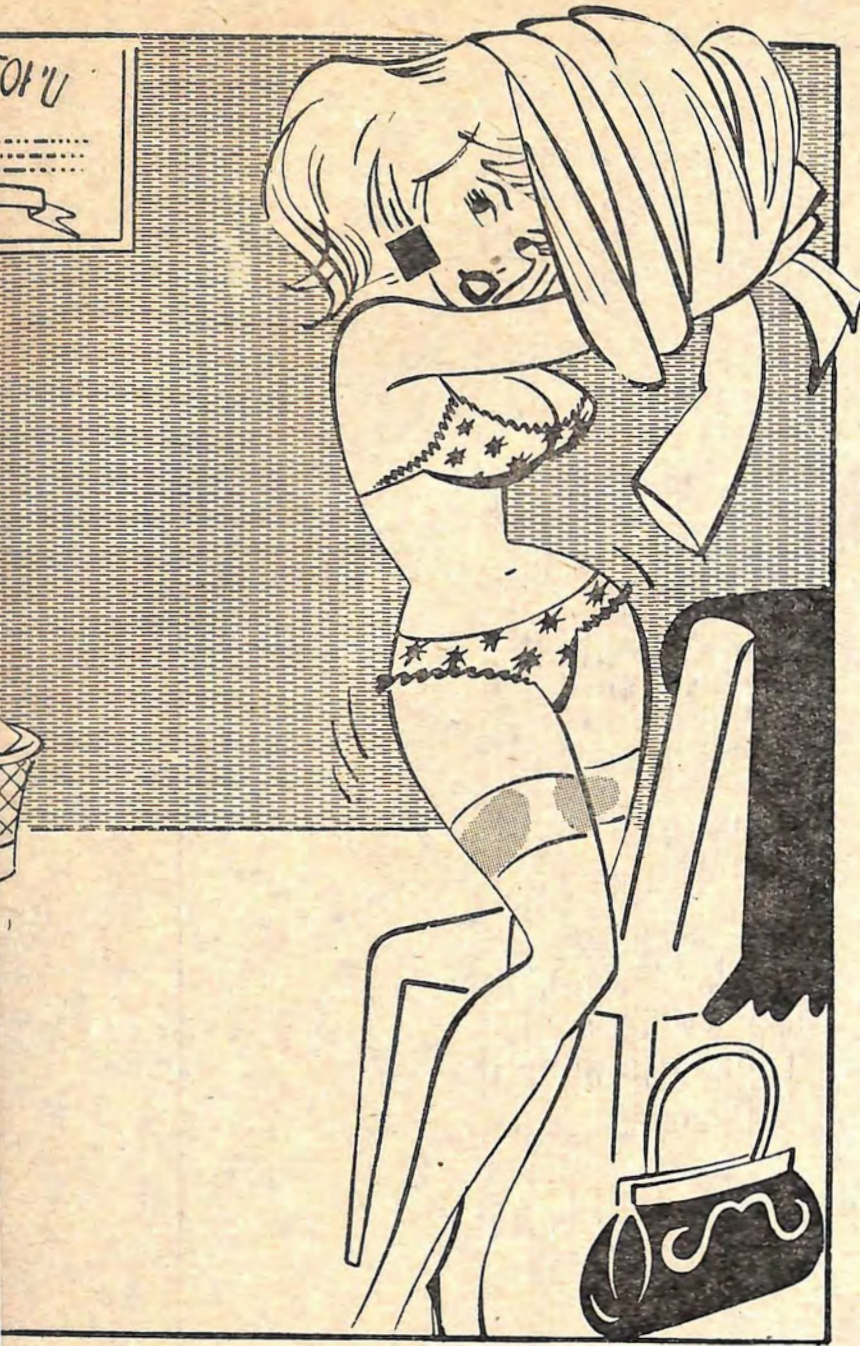
Çalışmaya mahkûmdur

Bu, ezeli kanundur: E

Daima patronudur, ma

O ceket, pantalonu üs

Aklınızı toplayın... Kı

— Ayrılacağım efendim... İmtihanda çaktı!..
— Ama hâkim bey, bir daha imtihana girmek hakkındır!...

Türkiye'de 16 bin ebeye ihtiyaç var. — Gazeteler —

... kürk, ne tuvalet, ne elmas!..

ara!

...yın deli,
...bedeli!...
...tembeli,
...ünden, beli!...

...vese?..
...nefese,
...ümese;
...yın deli!...

...bir gülüş,
...üş!...
...zıma düş;
...bedeli!...

...seçin,
...geçin!..
...için,
...tembeli!...

...gadin,
...adın!...
...atın,
...ın deli!...

Bayat balık

Müşteri, garsona çıkıştı:
— Bir daha sizin lokantanızda balık yemiyeceğim. Dün bana getirdiğin balık bayattı, gece beni, bir hayli rahatsız etti.
Garson başını eğdi:
— Sahi mi beyefendi?... Yaşadık öyle ise, aşçı başı ile yaptığım bahsi kazandım!...

Otobüs

Büroya girer girmez arkadaşına sorar:
— Dünden beri iyisin ya?
— Ne demek istediğini anlayamadım!
— Dün akşam halin pek hoş değildi de...
— Benim mi?
— Hatırlamıyor musun? Dün akşam beraber otobüse bindik, sonra, sen bir kadına yerini verdin.
— Olabilir. Bu neyi ispat eder ki?...
— Hiiç!... Otobüste ikimizden başka kimse yoktu da...

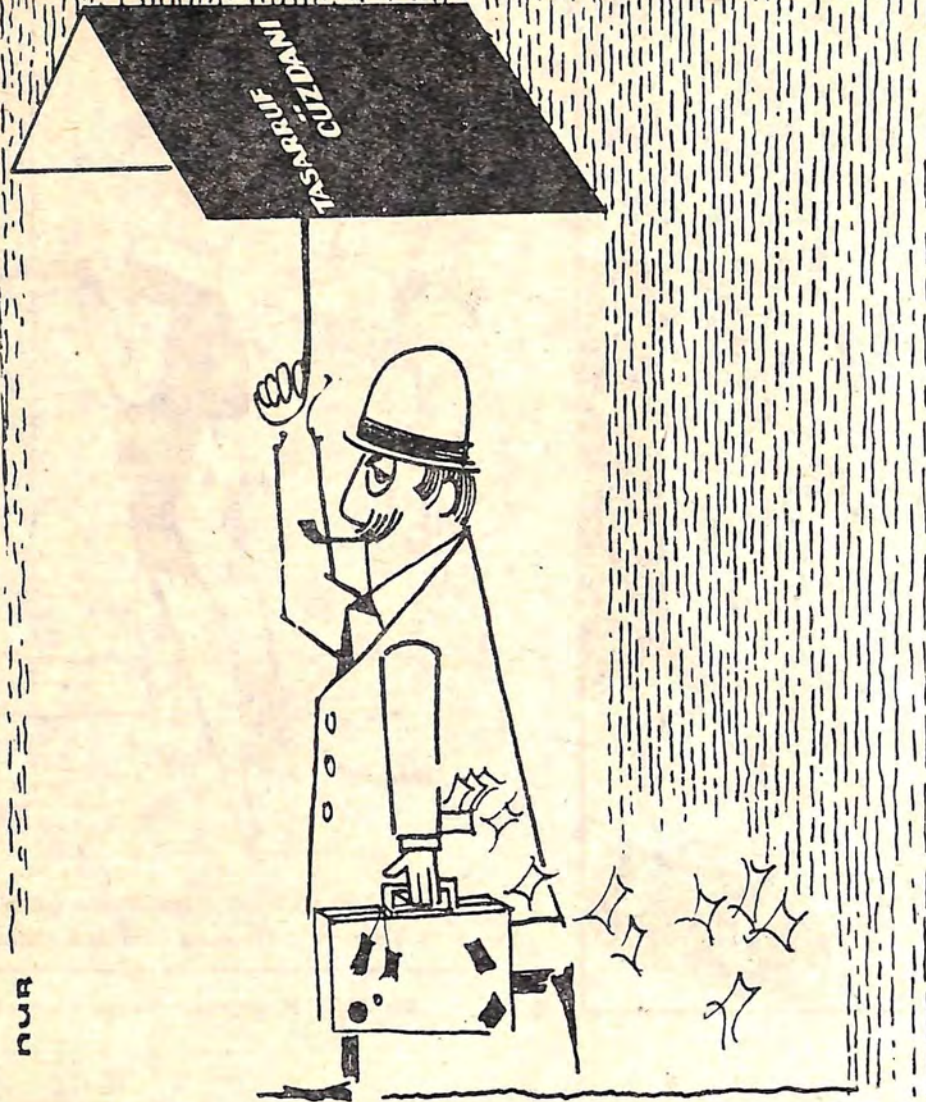
Yağmur

Adamın biri misafir olduğu köylünün evinde oturacak yer bulamıyordu. Çünkü dışarda yağın yağmur aynı şekilde kalbura dönmüş damıdan içeri akıyordu.
— Sız bu damı hiç tamir ettirmediniz mi? diye sordu en sonunda sabrı taşan adam.
— Bu yağmurda imkânı mı var?
— Canım güzel günler niye duruyor?
— O zaman da içeri böyle su girmiyor ki...

Necdet Rüştü

— O kadar sevinme ahabap... Lâf ebesine ihtiyaç yok!..

hayatta sıkıntıya veda!

zamanında Ziraat Bankasına yatıracağınız
tasarruflarınız size senelerdir özlediğiniz refah
günlerini temin edecektir.

T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basım : 7596 - A - 12 — 247)

RAPOR dosyasının bir yerinde takılıp kalan Umum Müdür, kahvesinden ikinci yudumunu alamadı. Takıldığı yeri bir daha, bir daha okudu. Okudukça yüzü değişti. Karşısında ellerini kavuşturmuş, soru işareti gibi yayılan ince uzun adamın da yüzü değişti. Umum Müdür kaşlarını çatı. Soru işaretini andran adam da kaşlarını çatı. Umum Müdür sordu:

— Bu nedir?

Soru işareti, ellerini oğuşturarak, kancasını dosyanın üstüne doğru eğdi:

— Bu mu?.. Bu şeydir efendim... Mâlum-u âliniz, satış şubeleri istatistik bürosunun raporudur efendim.

— Canım onu anladık. Ben şu rakamı soruyorum. İktisadi devlet teşekküllerine bağlı bütün mağazalar yıllardır zararda iken, nasıl oluyor da küçücük bir şube üç ay peşpeşe kâr edebiliyor?

Soru işaretinin rengi kül gibi oldu. Demek sayın Umum Müdür kaşlarını bunun için çatırmıştı! Ama kaş da çatırsa, küfür de etse, adam haklıydı. Her yıl defterini zararlarla kapatan dev bir teşekkülün bir küçücük şubesi ol da, bacak kadar boyunca kimseye damşmadan üç ay peşpeşe kâr et!

Umum Müdür memnundu. Mağazaların ıslahı ikinci beş yıllık kalkınma planında olduğu halde, demek bazı şubeler daha şimdiden kendi bünyeleri içinde bir takım değişiklikler yapıp, tasarruf sağlayabiliyorlardı. Şimdi kendisine düşen görev bunu başararak bulup, bir takdimname ile devlete daha yararlı olmaya teşvik etmektir.

— Eveet, diye mırıldandı. Koca teşkilâtın küçücük bir şubesi, bu kârı nerden temin ediyor?

Soru işareti, sanki devlete kâr sağlayan kendisiymiş gibi titredi.

— Bendeniz de onu düşünüyorsunuz beyefendi, dedi.

— Bu şubenin müdürü kim?

— İsmi hatırlayamıyacağım beyefendi... Yeni tayin edildiğini sanıyorum. Bu işlerin de yabancıları galiba.

Umum Müdür kızdı:

— Yabancı veya ustası oluşu beni ilgilendirmez. Şube müdürünün kim olduğunu ve bu kârı nasıl sağladığını öğrenmek istiyorum, o kadar!

— Müsaade buyrun, derhal öğreneyim beyefendi.

Soru işareti, pancar gibi bir suratla dışarı çıktı. Karşısında soru işareti gibi duran yardımcısına:

— Bu ne lâubalilik efendim, diye bağırdı. Devlet size, dalga geçmeniz için mi maaş veriyor? Köpek sürüsü kadar insan, istikrarlı bir dosya hazırlamaktan âciz misiniz?

Verdi vermişti! Bir satış şubesinin her nasılsa son üç ayda kârı geçtiğini, bu sebeple Umum Müdürün küplere bindiğini anlattıktan sonra:

— Derhal Mağazalar Müdürlüğünden o herifin kim olduğunu, ismini cismini öğren, bana bildir, dedi.

Yardımcı, telefonu açıp, Mağazalar Müdürlüğü tepeden turnağa bir güzel sıvadı:

— Bulduğunuz makam kahvehane değil efendim, dedi. Sizin ilgisizliğinizin üzüntüsünü Umum Müdürlük çekemez. Planlı kalkınma, hepimizin titizlikle çalışmasıyla gerçekleşebilir. Mağazaların ıslahı ikinci beş yıllık kalkınma planında yer aldığı halde, daha şimdiden falan yer şubeniz kârı nasıl geçiyor? Emri kimden almış? Derhal soruşturma açıp, sonucu en kısa zamanda Umum Müdürlüğe bildiriniz!

Mağazalar Müdürü, ikinci müdüre demediğini bırakmadı! İkinci müdür, yardımcısını bir güzel haşladı. Yardımcısı, muhasebe servisi şefini, itin tersine soktu çıkardı! Şef, dosya tanzim memurlarına ağzına geleni söyledi. Sonra da o hırsıyla kavra-

Soruşturma

dı ahizeyi, satış şubesinin numarasını çevirdi.

Şube müdürü yaslandığı koltukta gözlerini tavana dikmiş, maaşını helâlinde hak etmek için hayâl kurup duruyordu. Yüzünde mutlu bir aydınlık vardı. Ahizeyi isteksizce kaldırdı:

— Evet efendim, dedi. Buyrun, bendenizim.

Karşı taraf bir şeyler söylüyordu. Dinledi. Dinledikçe yüzü kızardı, yüzü kızardıkça, içini bir korku sardı. Hele Umum Müdürün müthiş sinirlendiğini duyunca, tam bir paniğe kapıldı! Yönettiği mağaza kâr etsin ve kendisinin bundan haberi olmasın! Eşek başı mıydı burada? Onu bostan korkuluğu mu koymuşlardı bu müessesenin başına? Bunca yıllık çalışmasının karşılığı, sicilinin lekelenmesi mi olacaktı? Bu kadar âmir, bu kadar memur, hele hele kendi gibi bir müdür olsun da, bu mağaza kâr etsin ha? Garanti sabote ediliyordu! Ayağını kaydırmak isteyen işgüzarlardan biri, müesseseyi kârda göstermek için kasaya kimbilir cebinden ne kadar para katmıştı.

Zile bastı. Gelen odacıya:

— İbrahim beyi yolla, dedi.

Düşünüyor, düşündükçe kanı beyine çıkıyordu. «Yazık» diyecaktı. İbrahim beye. «Maça gitmek istersiniz, izin veririm. Erken kaçmak istersiniz, idare ederim. Kaytarırsınız, göz yumarım. Bütün bu iyiliklerime karşılık, bana bunu da mı yapacaktınız? Ben sizlere bir ağabey gibi davrandıkça, kuyumu mu kazacaktınız? Umum Müdürlü bile çileden çıkaran bu kâr nereden geliyor arkadaşlar? Mağazamızın ticaret tarihinde bugüne kadar bir kuruşluk kâr var mı?»

İbrahim bey, müdürünü başı önünde dinledi:

— Allah Allah, dedi, inanılacak gibi değil...

Müdür daha çok köptürdü:

— İnan inanma arkadaş. Ben sana bu kârın nereden geldiğini, gözünüzden nasıl kaçtığını soruyorum.

— Müsaade edin araştırayım beyefendi.

İbrahim bey, burnundan soluya soluya çıktı. Odacıya, satış servisi şefi Muhittin beyi sordu. Odacı:

— Görmedim beyim, dedi. İsterseniz arayayım.

İbrahim bey, açtı ağzını yumdu gözünü odacıya!

— Bilmiyormuş... Kimse bir şey bilmiyor. Böyle bir müessese kâr etmez de ne eder? Çabuk bul, gönder bana!

Odacı, merdivenleri üçer beşer indirdi. Saat, onikiye üç dakika vardı. Eğer şu üç dakika içinde bulamazsa yanmıştı!

O hızla satış servisine daldı. Fakat satış servisinde tezgâhtarlardan veznedara, paket memurundan kayıt memuruna kadar kimse kalmamıştı! Şimdi İbrahim beyin karşısına nasıl çıkacaktı?

İçinde bir timit ışığı parladı. Ötede bir tezgâhtar öğle tatilini falan unutmuş, başındaki müşterilere mal beğendirmek için raflardan top top mallar indiriyor, çeşitli diller döküyordu.

Tezgâhtara Muhittin beyi sordu, o da bilmiyordu.

— Sen gel, dedi odacı. Muavin bey çağırıyor.

Ter içinde kalan tezgâhtar, muavinin odasına girdi. İbrahim bey hâlâ sinirden titriyordu. Gelene sordu:

— Sen kimsin?

— Yeni tezgâhtarlarımızdanım efendim.

— Muhittin bey nerede?

— Bilmiyorum efendim. Belki yemeğe çıkmıştır.

— Peki, aşağıda kim var?

— Birkaç müşteriyle benden başka kimsen kalmadı efendim.

Muavin bey saatine baktı, onikiyi on geçiyordu.

— Peki sen neden paydos etmedin?

— Müşterilerim vardı da...

Muavin bey, öfkeden yerinde duramaz oldu:

— Ne kadar oldu sen buraya geleli?

— Üç buçuk ay efendim.

— Daha önce ne iş yapıyordun?

— Mahmutpaşa'da tezgâhtardım.

— Ulan, diye bağırdı muavin, burası Mahmutpaşa mı? Burada herkesten fazla çalışmak var mı? Burada müşteriye mal beğendirmek var mı? Demek müessesenin başına dert açan kâr, senin yüzünden oluyordu ha?... Defol, gözüm görmesin.

Rahatlamıştı. Artık Umum Müdürlüğe istedikleri bilgiyi verebilir, müessesenin eski yıllardaki gibi kâr etmeden çalışabilmesi için, eleman kadrosuna Mahmutpaşa esnafının sızasını önlemek gerektiğini teklif edebilirdi.

Saatine baktı, onikiyi yirmi geçiyordu.

— Blzde de kabahat var, diye mırıldandı. Bir müdür muavinini bile yemek zamanını unutursa, o müessesese nasıl kâr etmez!

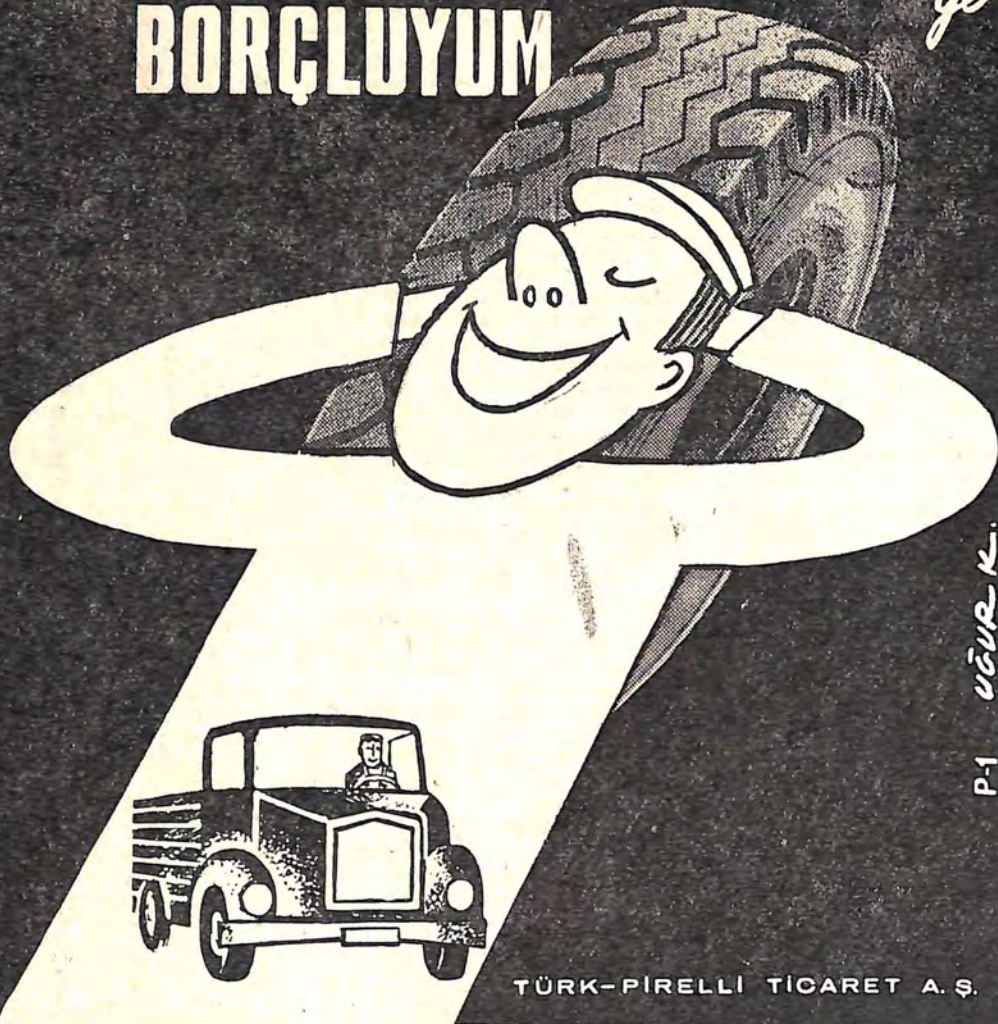
Vedat SAYGEL

— Aman kocacığım, hava rüzgârlı, gözüne toz toprak kaçmasın!

**ARACIMDAKİ
EMNİYET VE RAHATLIĞIMI**

PIRELLI
BORÇLUYUM

TÜRK-PIRELLI TİCARET A.Ş.

(Ak. : 243)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
İLAN FİYATI: Kapak içi, san-
timi 20 lira, iç sayfalar 30
liradır.

Bu gazete Basın ahlak yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı : 100 kuruştur.

1966 yılında

3,5 MİLYON
LİRALIK

**TAM KONFORLU
APARTMAN DAİRELERİ
ÇEŞİTLİ ZENGİN
PARA İKRAMİYELERİ**

AKBANK

Vadeli her 100, Vadesiz her 200 liraya 1 kur'a numarası

(Mancılık : 5526 — 244)

Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin

**BASIN
İLÂN
KURUMU**

Yurt içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı
Caddesi No. : 1
İstanbul.

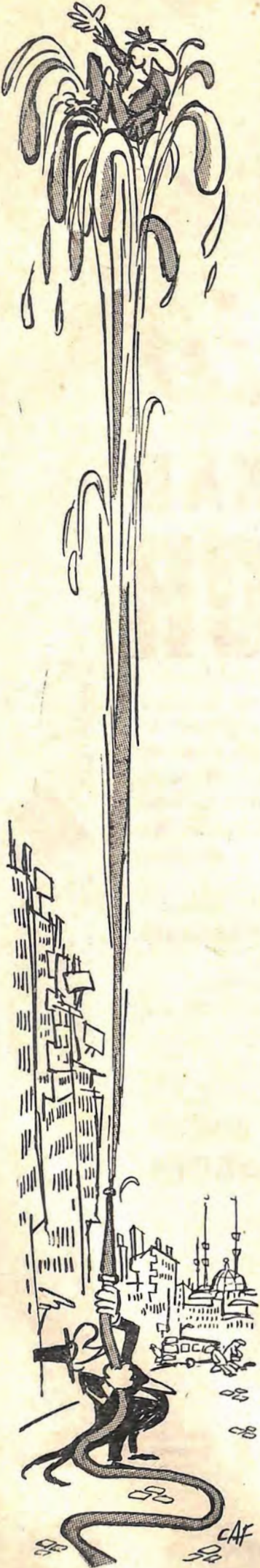
Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telgraf adresi :

BASINKURUMU

(Basın : 20777 — 242)

Yazısız

RUSLARIN fezaya iki köpek fırlatması üzerine, bütün huzurum kaçtı Paris'te. Sokağa çıkınca, sanki bütün Fransız köpekleri, «N'oldu sizin Amerikan köpeklerine?» gibilerden tuhaf tuhaf yüzüme bakıyorlar.

Rusların bu başarısına en az benim kadar üzülen Amerikalı yazar Sid Dorfman ve Danny Arnold ile geçenlerde oturmuş, bu konu üzerinde konuşuyorduk.

— Büyük bir başarı doğrusu.. diye mırıldandı Mr. Dorfman. Politikacılarımız bu olaydan faydalanmasını bilmeli bence!... Şayet Cumhuriyetçiler, «Oyunuzu Nixon'a verin.. Köpeğini Ay'a fırlatıyor!» sloganını kullanırlarsa, önümüzdeki seçimleri muhakkak kazanırlar.

Mr. Arnold dudaklarını büküp:

— «Ne çıkar bundan?...» dedi. «Her ne kadar feza çalışmalarında Rusya ile başa baş gidiyorsak da, Rus köpekleri, Amerikan köpeklerinden çok daha üstün...»

— «Elbette üstün olurlar..» diye başını salladı Mr. Dorfman. «Amerikan köpekleri bütün vakitlerini çomak peşinde koşmakla, sağa sola havlamakla geçirirken, Rus köpekleri diferansiyel hesap, kimya, astronomi gibi mütisbet ilimlerle öğrenmekle meşgul!...»

— «Köpeklerimizin kabahati yok...» diye Mr. Arnold itiraz etti buna. Asıl kabahat bizde... Gösteriş olsun diye tasmaına, kulübesine, süsüne püsüne milyonlarca dolar harcarken, iyi yetişmesi için tek dolar bile sarf etmiyoruz. Bu yetişmiyormuş gibi, köpeklerimizi durmadan tembelliğe alıştırıyor, önüne hazır konserve yiyecekler koyarak, ağzına ikide birde şekerlemeler vererek pısırsıklaşmasına da yol açıyoruz. Ruslar ise köpeklerini Pavlov Prensibine göre yetiştiriyor, Ne demiştir Pavlov?... «Ağzından salyaları

akmadıkça köpeklerle yiyecek vermeyin.»

— «En büyük hatamız, köpekleri şımartmamızda...» diye atıldı Mr. Dorfman. «Böyle yapmakla onlara ödevlerini, sorumluluklarını unutturuyoruz. Rusya'da öyle mi?... Orada bir köpek doğduğu günden itibaren sorumluluk hissiyle karşılaşıyor... Feza programında en ufak bir başarısızlığa uğrayacak olursa, derhal Sibirya'da kızağa koşulacağını biliyor!»

Mr. Arnold ile Mr. Dorfman, Amerikan köpeklerinin, çocukların eğlencesi olmaksızın kurtulmadıkça feza çalışmalarında başarıya ulaşamayacağını... Ayrıca, bir köpeğin sadece dış görünüşüne bakarak onu kıymetlendirmenin doğru olmayacağını belirttikten sonra, konuşmalarına devam ettiler:

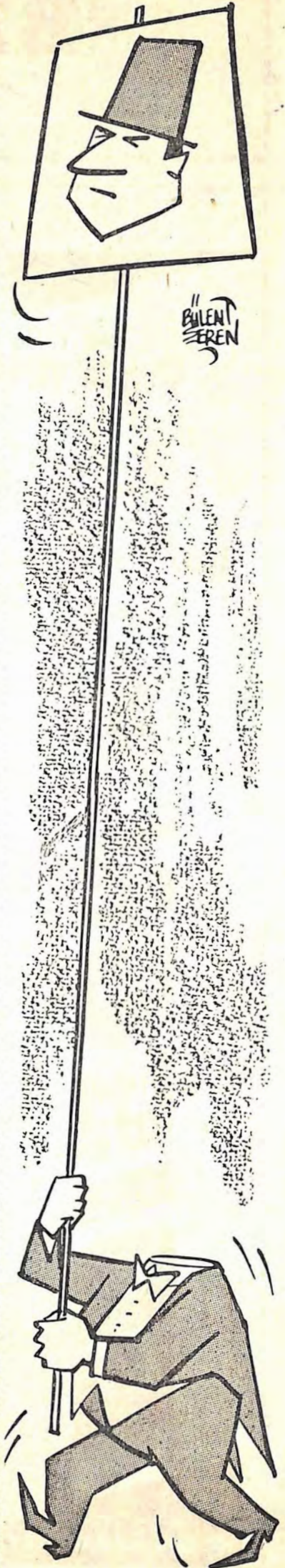
— «Meselâ,» dedi Mr. Dorfman, «Madison Square Garden'de yapılan müsabakalarda, şimdiye dek hiçbir köpek akıllılığı sayesinde birinci seçilmemiştir... İlle de, poposunu en güzel oynatan köpek birinciliğe hak kazanmıştır.»

— «Yazık, yazık...» diye mırıldandı Mr. Arnold. «Bizim köpeklerden hayır geleceğini hiç zannetmiyorum... Ay'a gitse de sırf oyun için giderler!»

— Öyle ama, bu oyun bazen çok tehlikeli olabilir!... Ya, daha önce Ay'a bir Rus köpeği gitmişse?...

— Şayet Rus köpeği Ay'a bizim köpeklerden önce giderse, o zaman astronotları... Hattâ bir de baytarı göndermek daha yerinde olur.

— Sözüün kısası, ister biz gidelim, ister Ruslar gitsin... Ay'a ilk ayak basacak insan oğlunun sözü: «Ver elini bo-bi!...» olacak desenel...

Yazısız

BİZİM YOKUŞ

Yusuf Ziya Ortaç
BASILIYOR

33

gözlerinizi
korur.

EDISON
AMPULLERİ

BOL IŞIK · AZ SARFIYAT

(İlanlık : 6116 — 248)

Skrip KULLANAN KAZANIYOR

SKRİP mürekkepleri şimdi müşterilerine zengin hediyeler dağıtıyor. Piyangomuza katılabilmek için SKRİP mürekkep kutularının SHEAFFER yazılı üst kapağını P.K. 393 İstanbul adresimize göndermeniz kâfidir. Her kutu kapağına bir kur'a numarası verilir.

Mürekkep demeyin SKRİP isteyin. Zengin ikramiyeli SKRİP mürekkepleri piyangosuna katılın. 10 cazip renk, 4 muhtelif boy. Bir yılda 3 zengin çekiliş SKRİP mürekkeplerinde.

BİR ŞİŞE MÜREKKEP DEMEYİN
Skrip İSTEYİN

(İlanlık : 6251 — 250)

Milletler Gülüyor

Yazısız

Baba

İki Hollywood'lu genç bir şey hakkında münakaşa ediyorlardı... Dakikalar geçtikçe ateşlendiler. Derken Tommy Joe'yu itti. Joe da onu! Ve olay patlak verdi. Öyle bir kapiştılar ki, yerde iki-si top gibi yuvarlanmağa başladılar.

Derken ağzı burnu kan içinde Joe ayağa kalktı:

- Ben eve gidiyorum! dedi.
- Defol! dedi Tommy.

— Ama, bu olanların hepsini babama anlatacağım ki gelip seninkini dövsün!

Tommy güldü:

— Sen çıldırmıssın galiba! Senin baban benimki!

Poker

Dıştan görünüşü basit bir kahveydi ama arka sıralarda, belki o günlerin en ateşli poker partisi cereyan ediyordu. Oyuncular en belalı kovboyu, elini cebine attı, çıkardığı tabancayla karşısındaki oyuncuyu bir kurşunda yere serdi. Namludaki barut izlerini temizlerken etraftan bu olayı merak ve dehşetle izleyen diğer kovboylara:

— Hileli oyun oynayanlardan nefret ederim! dedi. Elindeki kâğıtlar benim ona verdiğimden bambaşkaydı!...

Tavsiye

Tristan Bernard bir gün arkadaşına akıl veriyordu:
— Şayet arkadaşlarından birine yakalanırsan, o da sana ille bir fıkra anlatayım diye tutturursa, ne kadar saçma olursa olsun gül! Gülmezsen, anlamadığına hükmedip, tekrar anlatmaya kalkabilir!

Tenzilât

Doktor İskoçyalı hastasını evirdi, çevirdi, uzun uzun muayene ettikten sonra:

- Neyiniz var? Bir türlü anlayamıyorum! dedi.
- İskoçyalı'nın gözleri birdenbire parladı:
- Eğer söylersem, ne kadar tenzilât yaparsınız?

İskoç

İskoçya'da seyahat eden bir Fransız, bir kahvede yanında oturan İskoçyalılara:

- Size bir fıkra anlatayım mı? dedi. Ve onu dinlemeye hazırlanıklarını görünce devam etti:
- İskoçyalının biri dişçiye gider. Dişçi bayıltılmak isteyip istemediğini sorar. İskoçyalı, «Bayılın doktor,» der. «Ama önce bir paramı sayayım!»

Bu sözleri buz gibi bir sessizlik takip etti. Hikâyenin İskoçların hoşuna gitmediği belliydi. Fransız gene sordu:

- Hikâyemi yoksa beğenmediniz mi?
- İskoçyalının biri başını salladı:
- Hayır! Çünkü hakikate uygun değil! Siz, hiç üzerindeki parayı son kuruşuna kadar bilmeyen bir İskoç'a rastladınız mı?

Şampanya

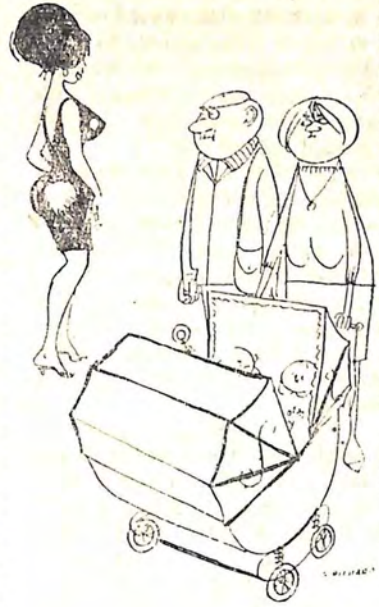
İdam mahkûmunu sabaha karıştı uyandırırılar. Papaz duasını yaptıktan sonra, korkudan titreyen adama sorarlar:

- Son arzun nedir?
- Bir kadeh şampanya içmek istiyorum! Ama bence tarihi çok mühim. Muhakkak o seneninki olmalı!
- Söyle!
- 1970!...

Kadın

Antoine çok geçimsiz fakat namuslu bir kadınla evlenir. Durumu arkadaşlarına şöyle anlatır:

- Bazı kadınlar vardır, birkaç erkeğe birden eziyet etmekten hoşlanmazlar ve bir tanesinin üzerine çullanırlar...
- Ve sesini yavaşlatarak ilâve eder:
- İşte bunlara namuslu kadın derler!...

— Tam bizim ikizlere lâyk.

Para bul

Edinburgh Üniversitesinde bir kimya dersinde profesör:

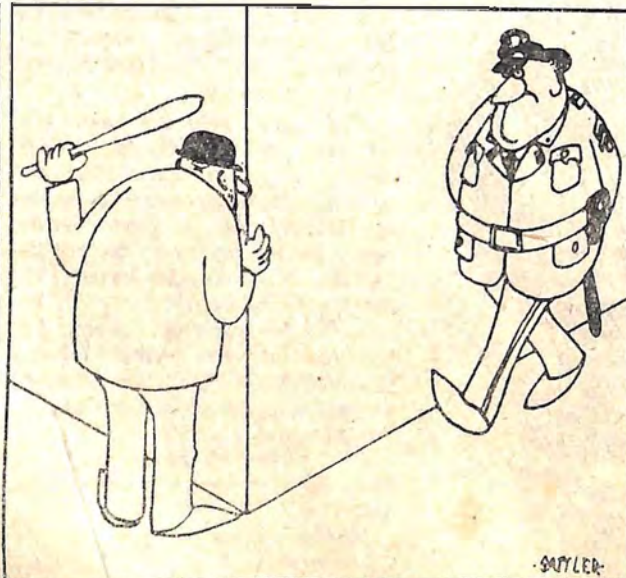
- Bu asidin yapısını aydınlatmak için der, içine bir şiling atacağım. Erir mi, erimez mi?
- Erimez! dedi talebenin biri.
- Emin misiniz?
- Tabii efendim! Yoksa hiç siz o parayı aside atar mıydınız?...

* * *

El

Haraç mezatta çığırtkan:

- Saa... Saa... Sattım! dedi ve arkasından hemen ilâve etti. Ağzı karısının eliyle kapalı olan beyel...

Yazısız

— 18 —

Cafer Ağa, yan atkılarını istedi. Çaprazlama dört bir yana, dört bir yana çaktıktan sonra:

— Benden bu kadar Fikret, dedi. Kamışların çekilmesiyle, tavan da sana ait. Zaten en zor dalgası da buydu. Yarın kamışlarını al, istersen başla. Nasıl olsa gececisin... İki kilo da büyük çivilerden al. Bu bizim şimdiki çaktıklarımızı takviye et... Allah korusun, sonra rüzgârlı bir havada, evi tutsunlar diye şıp dedin mi hambal bulamazsın...

Fikret, elini çaktıkları direklerle uzatarak, sarstı. Cafer Ağa güldü:

— Korkma oğlum, korkma. Sana biz betonarme yaptık betonarme...

Fikret'le Sevim gözgöze geldiler. Bebeklerinin içi gülüyordu gözlerinin... Bir eve, bir odacığa kavuşmanın sevinciydi bu. Gecekondu evlenmelerinde her kuluna nasip etmezdi Yüce Allah...

O gece eve Selâhattin neş'eli geldi. Hem düdüklü şekerleri satmıştı, hem de şam tatlisini... Düdüklü şekerler ikibuçuk lira kâr bırakmıştı. Tatlıdan alacakları kalmamıştı ama, yine de çocuklarına bir şeyler yedirebilmek için öküz akciğeri alıp gelmişti. Kedilerin yediği bu hayvansal gıdanın kocaman bir parçası elli kuruştı. Bir kilo da domates almıştı yanına...

Kapıdan girer girmez:

— Asaf!... diye bağırdı.

Asaf, koşarak geldi babasının yanına...

— Ana... Babam tatlıyı tüketmiş, diye bağırıldı...

— Al ordan çay bardağını, elli kuruşluk zeytinyağı, elli kuruşluk da helva al gel!...

Çocuk yel gibi uçtu. Osman da gelmişti babasının yanına. Baba:

— Koş Ayhanı da çağır, tepsiyi beraber sıyrın, dedi.

— Ayhan üşüdü yattı...

— Hasta mı?

— Bilmem...

Gecekondu mahallesinde hastalık, ölümden de kötüydü. Bir insanın ilaç parası için koca bir ailenin nefinden fedakârlık etmesi, aç kalması lâzımdı. Bunu bilen Selâhattin korkuyla içeri koştu. Çocuğunu yatığı yerden kucakladı:

— Ayhan, Ayhanım, dedi.

Çocuğun başı ateş gibi yanıyordu. — Kız Mediha, baktın mı hiç? Bu çocuğun ateşi var.

— Geçer, birşey olmaz, diye kadın dışardan bağırıldı.

Mediha'nın bu kayıtsızlığı Selâhattin'in de yüreğine su serpmişti ama, çocuğun ateşini hiç de beğenmemişti.

Dışarı çıktı. Karısına:

— Çocuğa para verdim, yağ alıp gelecek, arabada da ciğer var. Ben gelene kadar kavurursun, dedi.

— Sen nereye gidiyorsun?

— İrmikle şeker almağa. Tatlı hazırlıyacağım.

Yolda Asaf'ı gördü. Helvanın ucundan yalıyordu. Bir tokat çekti ense köküne... Oğlan bu âni tokatı yeyince son hızla eve doğru koşmağa başladı.

Selâhattin cebindeki paraları saydı. 18 lira otuz kuruş vardı. Demek 20

ki bu kez, 170 kuruşluk eksik malzeme alacaktı. Şekeri dört buçuk kilo alsa, olurdu bu iş. Toptancı bakkaldan şekerin kilosunu beş kuruş eksigiüne aldığı için yirmibeş kuruş uğruna tam üç kilometre yol tepti...

Şekeri torbaya doldurdu. İrmigi ve tahini de yoldaki bakkaldan aldı. Gerçi bir üç kilometre daha öteye gidip, tahini de masereden alsa onbeş kuruş daha kâr edecekti ya, aklı fikri Ayhan'daydı...

Tatlı malzemeleriyle eve geldiğinde, gün de batmıştı. Çocuklar, sofranın etrafına dizilmişler ciğeri bekliyorlardı... Selâhattin içeri girince:

— Nerde kaldın herif? diye sordu Mediha.

— Toptancıya gittim. Yâni senin anlıyacağın gazeteyi beleş aldım.

— Hadi hemen otur da ciğeri getiriyorum...

Kocaman ciğer parçası, kavrulunca tencerenin dibinde kalmıştı. Mediha onu bir kaba boşalttıktan sonra:

— Hadi katık ede ede yeyin. Doymayan üstüne bir bardak tulumba suyu içer karnı da gebe karılar gibi şişer.

Selâhattin Ayhan'ın yattığı yere baktı:

— Ya Ayhan? diye sordu.

— Kaldırmadık baba.

— Kaldır kızım, kaldır. Ciğeri se-verdi çocukcağız.

Sevim, Ayhan'ı uyandırmak istediye de çocuk kalkmadı.

— Severdin ya ablam sen ciğeri...

Çocuk, yarı açılan gözleriyle baktı ablasına:

— Yemiyeceğim abla, dedi.

Selâhattin de kaldırmağa çalıştı. Ama çocuk bakmadı bile o tarafa.

Ananın da, babanın da boğazına düğümlendi o güzelim ciğer kavurması... Yemekten sonra Mediha sordu çocuğuna:

— Sana çay pişireyim mi Ayhan?

— Pişir!...

Mediha, bir gün önce Cafer ağalara yaptığı çayı dökmemiş, güneşte kurutmuştu. O çayla oğluna bir çay yaptı. Sarı sulu bir rengi vardı çayın. Direğin birinin arasından da iki kaşık şeker çıkardı. Bardağı karıştırıp, oğlunun başını tutarak içirdi.

Bir ara Selâhattin kızının yeni yapılan evini keşfe gittiye de, o gece kayda değer hiçbir şey olmadı... Fakat sabaha dek, ne ananın, ne de babanın gözüne uyku girmeydi...

— Ya Ayhan'a birşey olursa?...

Yağmur, üç gün üstüste yağdı. Sonbahar yağmurları meşhurdu bu sıcak güney ikliminin... Damları derlencesine, yeri oyuk oyuk kazarcasına yağmıştı üç gün. Hâlâ da, sanki üç gündür hayfını alamamış gibi damları dövüp duruyordu... Fikret, kamışları alıp çakamamıştı... Selâhattin de işe çıkamamıştı... Öylece, tepsiyle duruyordu yaptığı tatlı. Elde avuçta, bir tek kör metelik olmadığı için Bakkal Gâni'ye gidecek:

— Borca ekmek... Hava dinince tatlıya çıkar veririm... demişti.

Hin oğlu hin Gâni...

— Her ekmeğe on kuruş fazla ver-risen olur, demişti...

Ne yapmıştı Selâhattin? İçinden anasına avradına söğmüştü ama, dışından da:

— Olur Gâni ağa, olur, demişti...

Üç gün üstüste kuru ekmekten başka birşey yemedi çocuklar... Bu arada Ayhan'ın ateşi de arttı da arttı... Yüzü kan çanağı gibi kıpkırmızı olmuştu. O ana kadar doktor lâfi etmeyen Mediha:

— Bâri doktora göstersek herif, dedi.

Selâhattin hiç sesini çıkarmadı...

Bir hava açsaydı, üç beş liralık tatlı satsaydı, anası danası demez, götürürdü ya Ayhan'ı doktora; ah şu hava, ah şu hava. Kapandı mıydı açmak bilmezdi...

Dışarı çıktı, bulutlara baktı. Hiç bir ümit yoktu bulutlardan. Kara kara yoğun yağundular... Başı dönüyordu sigarasızlıktan. Hiç, hiçbir şey istemiyordu şu anda dünyadan... Bir tek sigara ve bir tek de Ayhan'ın iyi olmasından başka... Ellerini göğe kaldırdı:

— Çok bir şey değil Tanrım,, bir tek sigara ile, beş yaşındaki kuzumun sağlığı... Haydi sigaradan da vazgeçtim... Ama Ayhan'dan esirgeme şefaatin!...

Gök, gürleyerek cevap verdi. Ve iri iri damlalar döğmeğe başladı çinkoları...

Mediha da yanına gelmişti...

— İstersen herif Fikretgilden borç isteyim, dedi.

— Yok...

— Ya ne yapalım?

— Yarın hastaneye götürelim.

— Keşke bugün götürseydik...

— Bu saatten sonra bakmazlar ki hastanede.

— Bakmazlar, çünkü öğleden sonraları fakirler hastalanmazlar.

İçeri girdiler. Sevim, Ayhan'ın başucuna oturmuştu. Başına sirkeye batırılmış tülbenet koyuyordu.

Bir saat sonra iyice arttı çocuğun ateşi. Göz mü değdi diye kurşun döktüler... Ama olmadı... Gece yarısına doğru çocuk sayıklamağa başladı. Mediha, gözleri kıpkırmızı, bildiği duaları okuyordu çocuğunun başında. Selâhattin, gözlerini odanın karanlıklarına dikmiş düşünüp duruyordu...

Bir bekçi düdüğü duyuldu çok uzaklardan...

Sabahleyin hiç kimsenin aklına ekmek yemek gelmedi. Osman'ın bile... Yağmur da dinmemişti hâlâ...

Mediha havaya bakıp:

— Hastaneye götürürken ıslanacak sâbi, dedi.

Selâhattin şaşkın şaşkın odanın içinde dolaşıyordu.

— Allahım, yarım saatçık, yarım saatçık müsaade et bize, diyordu.

Bir on dakika daha beklediler. Dinmeyince, arabanın üzerinden tatlı tepisini indirdiler. Eski bir çul parçası serdiler içine. Baş tarafına da eski bir yastık koydular. Üstüne Ayhan'ı yatırdılar. Yorganını örtüp, bir de naylon örtü çektiler arabanın üzerine.

Mediha soluk mantosunu geçirdi üzerine... Selâhattin arabanın kulpuna yapışarak kurşun gibi yağın yağmurun altında, vicık vicık çamurlara bata çıka hastanenin yolunu tuttular...

Hastaneye geldiklerinde, su, derilerine kadar işlemişti. Kapıcı:

— Babalık, lütfen tatlıyı başka yerde sat, dedi.

Selâhattin kapıcıya hiç bakmadan:

— Tatlı değil o, çocuk, dedi.

Kapıcının şaşkın bakışları arasından, naylon örtünün altından fırın gibi yanan çocuğu çıkardılar. Ana, çocuğu bağrına bastı... Yürüdü gitti...

Kapıcı ayla:

— Sıhhi imdadını bu tarafa çek babalık, yol üstünde durmasın, dedi.

Bakmadı yine Selâhattin bu densiz adamın suratına. Arabayı köşeye çekip karısının yanına gitti. Hastabakıcılardan birine sordu:

— Çocuğu nerede muayene etti-receğiz?

— Fiş aldın mı?

— Hayır...

— Önce fiş al!...

— Fiş alınan yere geldi... Sıraya girdi. Sıra kendine gelince içerdeki memur:

— İki buçuk lira, dedi.

Selâhattin boğulur gibi oldu... Başı döndü, ayakları titredi...

— Yok para, yok, diye inledi.

Arkasındakiler acele ediyorlardı...

— Biz... Biz... Fakiriz de...

Memur kızdı:

— Alnında yazılı mı ulan fakir olduğun? Ne bilelim senin fakir olduğun? Git muhtardan ilmihaber getir!...

(Devamı var)

CEYMİS BONT

5
**SÜRELLİ
KİM?**

İKİ AZILI
MUHABİR
OLAY YERİ-
NE YAKLA-
ŞIRKEN...

BONT'UN EL ATI-
SI, SEN ŞAKRAK
KAYMASIN DİYE!

BU KADAR BASKI
YA RAĞMEN YİNE
DE YALAN SÖYLÜYÖR.

SEN POZLA-
RI ÇEK... ALT TA-
RAFINI SİŞİRMEK
KOLAY!..

AYAKÜSTÜ RÖ-
PORTAJ BU KA-
DAR OLUR...

İSMİM, SEN
ŞAKRAK... GÖ-
ĞÜS ÖLÇÜM, 106!

Bİ DAKKA DURUN
DA, DİĞER ÖLÇÜLERİMİ
DE, SÖYLEYİYİM!..

BU SIRADA SÜRMELİ
RAZİYE GÖRÜNÜR...

SEN ŞAKRAK KALKINCA,
BONT DENGESİNİ KAYBE-
DER VE KAPIYLA DUVAR
ARASINA SIKIŞIR...

...VE BONT'UN DURU-
MU DAHA DA SIKIŞIR.

ARKADAKİ
DUVAR, YUM-
RUĞUN TE-
ŞİRİNİ BİR
KAT DAHA
ARTTIRIR.

BU İŞİ DE
TEMİZLEDİK!

ÖBÜR İŞLER
NE ACABA?..

BONT'UN
BES DU-
YUSU U-
ÇUYOR!

ALTINCI
DUYU, ZEM-
BEREK

BONT KENDİNE GELİNCE-
YE KADAR, DİSİSİ YONTA
DÖNELİM BİRAZ...

BEYFENDİ
GELMEDİ Mİ
HALA?..

GELMEDİ
AMA, BEN GE-
TİRDİM!

GAZETE-
DE BİR
İŞ VAR!

...VE İSTE İŞ'İN TAFSİLÂTİ:

Bont ile Seks Bombası
Özel- Dün akşam bir ihbar üzeri-
ne, Seks bombası Ş.Ş ile meşhur
detektif Ceymis Bont, Zambak sokak-
larında, bir kapı dibinde uygun vazı-
yette yakalanmışlardır. -TELEFOTO-

NASIL? İYİ SİŞİR-
MİŞ Mİ GAZETE?

ALO, BİRİNİ YOL-
LAYIN DA BAVUL-
LARIMI AŞAĞIYA
İNDİRSİN!

YONT'UN YAZ-
DIĞI VEDÂ
MEKTUBU.

BU LEKELER Mİ NE?..
N'OLACAK:
AŞK'IN GÖZYAŞLARI!

RESMİN ORJİNALİ:

Sevgili Ceymis,
Aramızda birşey kalmadı.
Artık...Kırmızı süslü oldu-
ğum yazmamaya lüzum
yok. Gazeteler yazıyor
zaten.
Sevgili
S. Yont

**HAFTAYA:
ESRARLI
BAVUL!**

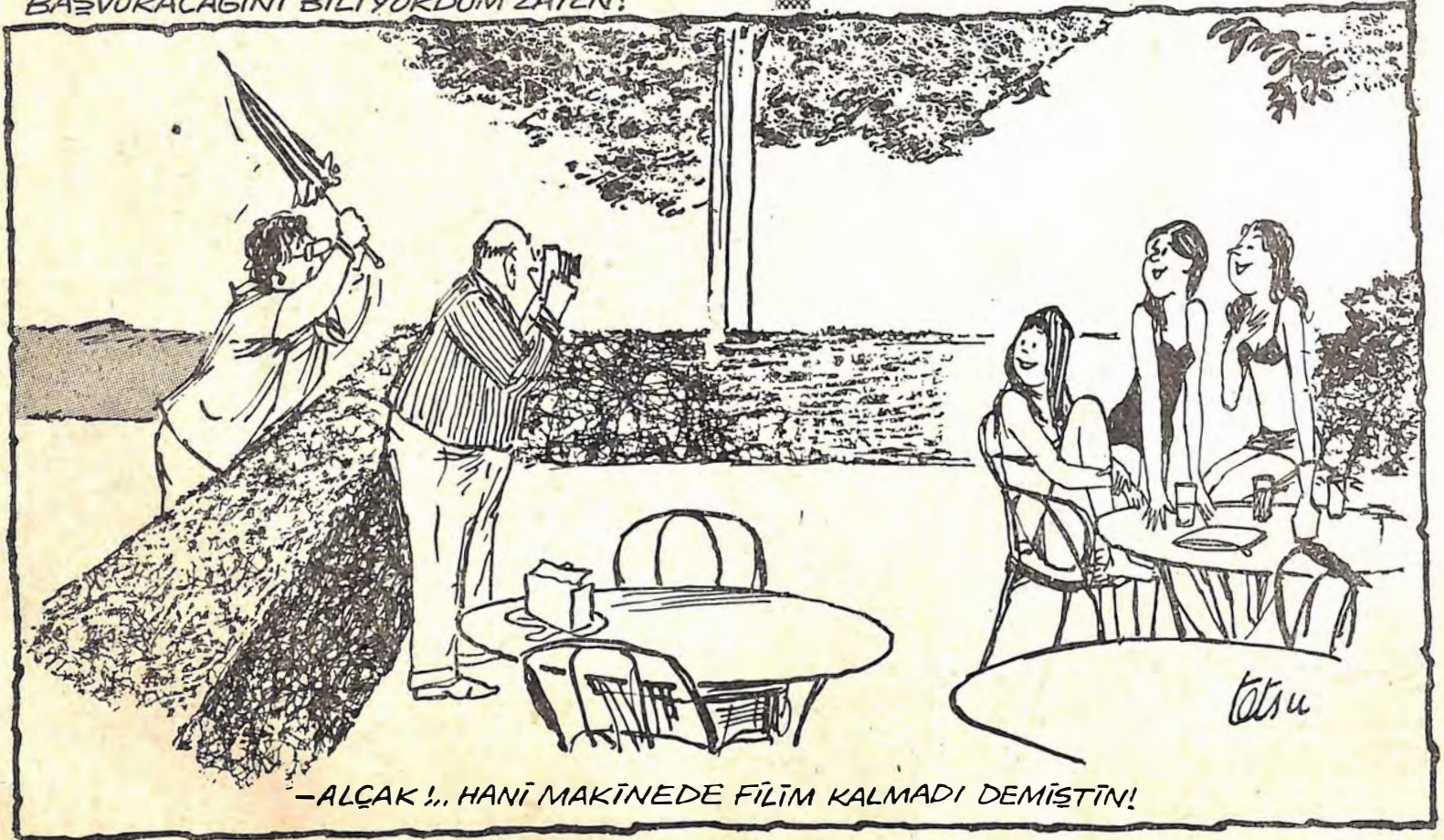
DÜNYA KARİKATÜR LERİ

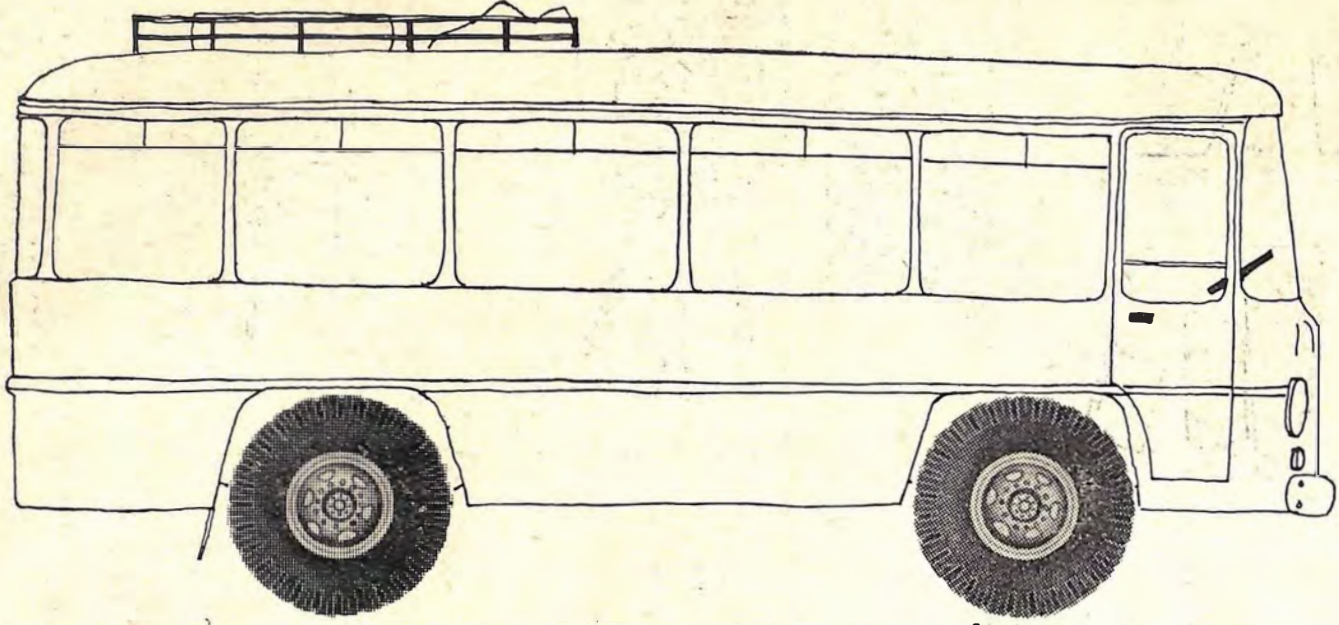
Mina

-BENDEN AYRILMAK İÇİN HER ÇAREYE
BAŞVURACAĞINI BİLİYORDUM ZATEN!

YAZISIZ

-ALÇAK !.. HANİ MAKİNEDE FİLM KALMADI DEMİŞTİN!

FISK demek...Emniyet demektir !

ENDİŞESİZ VE RAHAT BİR YOLCULUK İÇİN VASITANIZ KADAR LÂSTİKLERİNİZ DE SİZE GÜVEN VERMELİDİR

Vasıtaların sürat kabiliyetinin artması ve daha kuvvetli frenler icad edilmesi yüzünden lâstikler üzerindeki yıpratıcı tesirler git-gide çoğalmaktadır. Bu yıpratıcı tesirler ancak itina ile imal edilmiş yüksek kaliteli lâstikler ile giderilebilir.

Fisk lâstikleri fazla yüke, sarsıntılara ve en sert darbelere karşı çok dayanıklıdır.

Geniş tabanı, dişlerinin özel şekli ve yumuşak yanakları sayesinde Fisk her türlü yola kolaylıkla intibak eder. Vasitanızın motorunu yormadan tam çekiş sağlar.

Fisk'te süper kauçuk POLI-B vardır. Fisk kolay ısınmaz. Münhasıran naylon ip-liklerle imal edilen Fisk, kilometreleri aşarken can ve mal emniyeti bakımından her an güvenebileceğiniz lâstiktir.

Bir vasıtayı geçerken kayma veya savrulma ihtimali ile karşı karşıya kalabilir, bankete inmeğe mecbur olabilirsiniz. Rahat ve emin bir geçiş, kaliteli lâstiklerle daha kolay olur.

FISK

"Çocuklu" lâstik FISK yolculukta emniyettir

AK

HA

HA

